

DÜNYA KOMÜNİZMİ

Bir sonraki toplumun maddi ön koşulları, daima, bir önceki toplumun içinde oluşurlar. Maddi ön koşulları henüz oluşmamış bir gelecek hakkında ancak ütopyalarda bulunabiliriz. Fakat, eğer gelecek toplumun maddi ön koşulları, eski toplumun bağrında filizlenmişse, o zaman, yeni toplum hakkında ütopyalara gerek yoktur. Geleceğin yüksek toplumuna artık olgulara dayanarak somut biçimde yaklaşabiliriz. Ancak, ondan önce, bugünkü kapitalist topluma somut yaklaşmamız lazım.

Komünist toplumun üzerine kurulacağı maddi-ekonomik gelişmeler, kapitalist toplumun tüm evrimi boyunca oluşturuldu ve olgunlaştırıldı. O halde bu olguları sonuna dek izlememiz gerekiyor. O zaman göreceğiz ki, bu olguların gelişimi, toplumları zorunlu olarak komünizme götürür. Marx ve Engels'in kapitalizmi çözümlenmeleri; Lenin'in tekelci kapitalizmi çözümlenmesi, bu olguların gelişimini izlemek ve sosyalist toplumun maddi ön koşullarının eski toplumun içinde nasıl doğmakta olduğunu ortaya çıkarmak içindir. Kapitalist toplum hakkındaki düşünceleri olmayanların, geleceğin toplumu üzerine ne düşünceleri olabilir ki?

Kapitalist toplum olduğu yerde durmuyor; sürekli bir değişim ve gelişim içinde. İlkel sermaye birikim aşamasından, mali-sermaye çağına varan bir dizi alt-üst oluş dizisinde geçmiştir. Kapitalizm, tekelci kapitalizme (emperyalizme) dönüşmüştür. Kapitalizmin tarihi boyunca, egemen olan ü-

retimde anarşi, yerini tekelci aşamada planlılığa bırakmıştır. Kapitalizmin gelişimini dikkatlice izleyen Engels, tekelci kapitalist aşamanın belirtilerini açık olarak ortaya koyar; *“Anonim şirketlerden, koca sanayi dallarına egemen olan ve tekelleşiren tröstlere geçtiğimizde, sadece özel üretim değil, plansızlık da sona erer.”* Tekelci kapitalizm, üretimde planlılık eğilimini ifade eder. Tekelci kapitalizmin bir eğilimi olan devlet-tekel bütünleşmesi, aynı zamanda, üretimde anarşinin sona ermesi anlamına gelir. Ancak, yalnızca bir eğilim olarak. Yoksa, tekeller serbest rekabetin üstünde ve yanında varolmaya devam ederler. Ekonomik kriz dönemlerinde büyük bir üretici güç niceliği havaya uçurulur. Tekeller kendi yapılarındaki tüm planlama eğilimine karşın, hiçbir zaman kapitalizm, doğasında varolan yıkıcı yasaların etkisinden kurtulamaz. Üretimin planlılık eğilimine rağmen, kapitalizm çerçevesinde bulunuyoruz.

Hiç şüphesiz, tekelci kapitalizm, sosyalizme en “yakın” kapitalizmdir. Lenin'in belirttiği gibi: *“Böyle bir kapitalizmin sosyalizme ‘yakınlığı’ proletaryanın gerçek temsilcileri için sosyalist devrimin yakınlığı, kolaylığı, uygulanabilirliği, zorunluluğunun bir kanıtı olmalıdır, yoksa tüm reformistlerin uğraştığı bu devrimin reddi ve kapitalizmin şirin gösterilmesi karşısında hoşgörülü davranmanın bir gereksesi asla olmalıdır.”* “Emperyalizm; Tekelci Kapitalizmin Yüksek Aşaması” adlı kitabının önsözünde V.İ. Lenin, tekelci kapitalizmin, sosyaliz-

min arifesi olduğunu özellikle belirtir. Tekelci kapitalizm, sosyalist devrim açısından en olgun aşamadır. Tekellere el koy, işte sana sosyalizme hazır teknik bir temel. Ancak, tekelci kapitalizm ne denli sosyalizmin öngünü olursa olsun, toplumsal üretimin boyutları ne kadar gelişmiş olursa olsun, sosyalizme kendiliğinden değil, proletaryanın eylemiyle, proletarya devrimiyle geçilecektir.

Nedir kapitalizmle birlikte ortaya çıkan ve sosyalizmin dayanacağı bu maddi öğeler? Bunlar, her şeyden önce, üretici güçlerdir, toplumsal üretici güçler bilim ve genel ulaşım tekniği buna dahildir. Büyük sanayidir, elektriktir, büyük ölçekli üretimdir, elektrifikasyondur. Sosyalizm tüm bu temeli hazır bulacaktır. Tüm bu temelin hazır olduğu bir yerde, proletarya iktidarı ele geçirmede çok zorlansa da, iktidarı ele geçirdikten sonra çok kolay devam edecektir.

Üretici güçler, gelişmişlik bakımından, 20. yüzyılın başlarından çok daha ileri noktadadır. Üretici güçler dünya çapında gelişmiştir ve iç içe geçmiştir. Toplumsal üretim, dünya düzeyinde ileri bir boyut kazanmıştır. Maddi koşullar sosyalizme geçiş için genel olarak olgundur. Buradan daha ileriye, sosyalizme varılacaktır.

Tüm dünyadaki toplam toplumsal sermayenin bir doğa yasasının zorunluluğu gibi daha az elde toplanması büyük bir hız kazandı. Uluslararası tekelci birleşmeler en yoğun dönemini yaşıyor. Bağımlı ülkelerde ise ekonomi birkaç emperyalist tekel tarafından ilhak edildi. Sermayenin küresel birikimi ve merkezileşmesi, önüne çıkan her şeyi yıkıyor. Bir avuç tekelci güç kendi zenginliğinden başka zenginlik bırakmıyor; kendi egemenliğinden başka egemenlik tanıtmıyor. Böylece emekçi halk, onun çıplak egemenliğini daha çabuk yıkabilecektir.

Kapitalizm dünyada egemen olarak, kapitalist ilişkileri en ücre köşeye bile taşıyarak, kapitalist merkezileşmeyi dünya çapında gerçekleştirerek, özcesi maddi koşulları her yerde olgunlaştırarak, sosyalizme geçişi kaçır-

nılmaz ve zorunlu hale getirdi. “Küreselleşme” adı verilen sermayenin, üretim araçlarının ve emeğin belli ellerde toplulaşması ile de komünizme geçiş, insanlık için, emekçinin kurtuluşu için bir varlık-yokluk sorunu haline getirildi. Gelişmenin yolu zorunlu olarak komünizme doğrudur, **dünya komünizmine** doğrudur.

Marksizm, kapitalizmin üretim dallarında, bölgelerde ve ülkelerde farklı geliştiğini göstermiştir. Sermaye tüm üretim kollarında ve bölgelerde eşit olarak dağılmaz. Sermaye daima en kârlı dallara ve bölgelere doğru yönelir. Yani ekonomik gelişimin eşitsizliği kapitalizmin bir gelişim yasasıdır. Sermaye bunun tersini yapamaz; üretim dallarının ve bölgelerin ve ülkelerin eşit gelişimini sağlayamaz. Bu temele bağlı olarak, komünizme geçiş, farklı zamanlarda olacaktır. Kapitalizmden komünizme farklı zamanlarda geçiş, komünizmin dünya egemenliğini değiştirmez. Çağımız sıçramalı gelişim çağıdır. Gelişimin evrensel niteliği ve etkisi farklı ekonomik düzeylerde bulunmaktan ileri gelen engelleri önemsiz hale getirebilir. Örneğin ileri kapitalist ülkelerin komünizme geçişi, diğer ülkelerin onları kendiliğinden izlemesini getirecektir. O zaman, bugün çok uzak gibi görünen dünyanın komünizme geçişi, bir gerçeklik haline aacaktır.

Gelişmenin yönü komünizme doğru olmasına karşı, küçük burjuva sosyalizmi, bizi geriye götürmeye çalışıyor. Sermayenin küresel egemenliği ve merkezileşmesi karşısında, tepkici bir anlayışla, insanlığı burjuva “ulusalcılığın” sınırları içinde tutmaya çalışıyor. Sermayenin küresel egemenliği ve yoğunlaşması karşısında bir önceki gelişme aşamasını savunuyor. Bu noktada ekonominin evrimini, tarihin çarkını geri çevirmeye çalıştığı için gerici konuma düşüyorlar. Üretici güçlerin bugünkü gelişme düzeyi, ekonominin bugünkü durumu bir dizi tarihi gelişme tarafından hazırlandı. Kapitalizm çağdaş gelişme düzeyiyle tam bir çelişme ve çatışma içinde. Üretimin ve emeğin dünya çapındaki sosyal ka-

rakteri ile özel mülkiyetin “ulusal” sınırlar içindeki durumu arasındaki çatışma ve uzlaşmaz çelişkinin çözümü, ancak üretici güçlerin evrensel gelişmesine denk olabilir. Komünizm, üretici güçlerin evrensel gelişiminin sonucudur ve onların ortak mülkiyet temelinde, yeniden örgütlenmesidir. Kapitalizmin dünya sistemi yerine, sosyalizmin dünya sistemi. Dünya proletaryası ortak hedefini böyle koyar. Her ülke proletaryası, dünya proletaryası için aynı olan sosyalizm hedefine nasıl ulaşacağını, her ülkedeki **devrim yolunu kendi somutunda belirleyecektir**. Bu ortak hedefe, Türkiye’de örneğin, Demokratik Halk Devrimi, Demokratik Halk İktidarı ile varılacaktır.

Kapitalizmin yerini alacak toplumsal sistemin tüm olguları ortaya çıkmışken; bu toplumsal düzenin nasıl bir yapıya sahip olacağı sosyalist sistemin büyük deneyimiyle somutlanmışken, halen yeni “sistem” icat etmek, tam da küçük burjuvalara özgü bir özelliktir. Kendilerini burjuva toplumun iki temel sınıfı olan, proletarya ve kapitalistler üstünde bir yere koymak, küçük burjuva teorisyenlerine özgüdür. Hayallerinde öyle bir sistem canlandırıyorlar ki, bu “sistem” hiçbir maddi temeli olmadığı için havada durur. Hangi üretim biçimine dayanacak, üretim ilişkileri ne olacak, bunlara hiçbir yanıt getirmezler. Halbuki, her toplumun ekonomik olarak yaşamını sürdürme biçimi vardır. Geleceğin özgür toplumu bile, ekonomik zorunlulukların serpilip gelişmesiyle boy verecektir. Ama bizim küçük burjuvamız, bunları düşünmek istemez. Kafasında yarattığı sistemin büyü bozulur.

Varolan toplumsal sistemden tamamen farklı bir sistem, ancak bu sistemin karşıtı olabilir. İnsanlık, ancak önüne çıkan sorunları çözümleyebilir; çünkü yakından bakıldığında, bu maddi sorunların çözümü de kendi içinde vardır. Bugün, insanlığın önündeki temel sorun nedir? Kapitalizmin elinden kaçan ve ona artık çok büyük gelen üretici güçlere dayanacak ve onların sosyal karakterini tanıyacak yeni bir sosyal örgüt kurmak. Böyle bir sosyal

örgütün maddi ön koşulları oluşmuştur. Demek ki, yeni bir sosyal örgüt (toplum) öncelikle, maddi ön koşullarını şart koşar. Bu maddi ön koşullar ise eski toplumun içinde yeşerir, zihnimizde değil! O halde yeni sosyal örgütün üzerine inşaa edileceği bu maddi olguların gelişiminin çok yakından izlenmesi gerekir. Sistemler uydurulmaz, eski toplumsal sistem, ondan daha ileri olana dönüştürülür.

Kapitalizmi aşarak, ondan tamamen farklı bir toplum kurmak isteyen bir sınıf, -ki bu sınıf ancak proletarya olabilir- öncelikle tarihin kendisine sunduğu araçlarla ve belli şartlar içinde hareket etmek zorundadır. Daha sonradır ki, yeni toplumun kendine özgü temelleri oluşur. Halen zorunluluklar dünyasındayız. Özgürlük, zorunluluğun kavranmasıdır. Fakat sistemler icatçısı küçük burjuvazi, evrimi kendisi için bağlayıcı olarak görmez.

Tarihin evrimini izlemeyen, insanlığın ulaştığı gelişme derecesini de kavrayamaz. Halbuki, toplumsal gelişme yeni bir evreye girdi. Bu evre, kendisini sayısız olgu ve belirtiyelere ortaya koyuyor. Halk kitleleri teori yoluyla değilse de, pratik yolla, yani kendi yaşam yoluyla çağın gelişme düzeyini hissediyor, anlıyor. Özel mülkiyetin kaldırılması halinde, çağdaş üretim araçlarının kendisine nasıl büyük olanaklar sunacağını kavıyor. Her birey ortaklaşa kullanılan üretim araçlarına dayanarak kendisini çok yönlü olarak geliştirebilecek ve bunu güvence altına alabilecektir. O zaman, özel mülkiyetin dar kabuğundan kurtulacağı için dünyanın güzelliklerini rahatlıkla özümseyebilecektir. Dünyanın tüm emekçi halklarıyla birlikte, toplumsal mülkiyeti tüm dünyada, egemen yapmasıyla da tek tek ülkelerin o dar sınırlarından kurtarabilecek, sınırsızca dünyayı kucaklayabilecektir. Her özgür birey, artık insanlıkla aynı mutlu yaşam ve duygu içinde olacaktır. Bunu sağlayacak olan devrim, eski dünyayı temelinden sarsıyor.

C. DAĞLI

ÇÖKEN AHIRIN KAPISINA BAĞLANMAK

Aynı kötü senaryo, aynı kötü oyuncular... Avrupa'nın doymak bilmez istekleri karşısında kuyruğu dik tutan Kasımpaşalı ve ekibi; asık suratlı bürokratların koşuşturmacası, defalarca kopma noktasına gelen görüşmeler ve nihayet mutlu son... Filmin sonunda, yazılar geçerken bol bol alkış, bol yıldızlı mavi bayraklı gazete manşetleri... İşbirlikçi-tekelci sermaye, kendi çalıp kendi oynuyor ya, bu kez düğün mü, cenaze mi pek belli değil. Çünkü ne 17 Aralık'taki gibi halkı toplayıp cümbüş yapmaya cesaret edebildiler ne de AB'den müzakere sözü almanın sefasını sürebildiler. Hemen ertesi gün, tekelci partiler arasında kavga başlayıverdi. Ve birbirlerini ihanetle, hesap sormayla tehdit etmeye giriştiler. AB müzakereleriyle, hiç olmazsa kendi iç kavgalarını yatıştırabileceğini düşünen sermayenin eli, bir kez daha böğründe kaldı

“Everyway That I Can”

2003'te Eurovision şarkı yarışmasını kazanan Sertap Erener bu şarkıyı söylüyordu. Sesin ve müziğin güzel olup olmaması bir yana, Avrupalı emperyalistlerin gönlünü çelen, şarkının sözleriydi. Türkçeye kaba bir çeviriyle, şarkı şunu tekrar ediyordu: “Ben de her yol var.” İşbirlikçiliğin tam ilhaka dönüştüğü bu dönemde, sermaye sınıfı kendi politik ilkesini, bundan daha güzel dile getiremezdi.

3 Ekim'de Lüksemburg'da sürdürülen büyük pazarlıklarda Türkiye'ye düşen, oturup beklemek oldu. Çünkü Türkiye'nin hedefi tekti ve önüne ne getirilirse imzalamaya hazır. Bu hedef, müzakerelerin açılmasıydı. Bu nedenle, Ankara'ya son dakikada postalanan müzakere belgesi, bir saat sonra kabul edildi; oysa bu bir saatte Türkçe'ye bile çevrilemezdi.

Tekelci sermayenin AB üyeliğine neden bu kadar hevesli olduğu biliniyor. Biz bunu defalarca dile getirdik. 3 Ekim sürecinde belirleyici rol oynayan beklentiler kısaca şöyleydi:

a) İşbirlikçi-tekelci sermaye, AB'ye üye olarak, bir türlü içinden çıkamadığı ekonomik krizi atlatmayı hedef-

liyordu. İşsizliğe çözüm bulamayan sermaye, serbest dolaşım hakkıyla bu sorunu Avrupa'ya havale etmeyi planlıyordu.

b) Emekçiler üzerindeki politik egemenliğini kaybeden sermaye, AB kurumları desteğiyle bu egemenliği yeniden ele geçirmek, emekçileri kontrol altına almak amacındaydı.

c) Yukarıdaki etmenlerin sonucu olarak sermaye sınıfı, devrim belasından ve iç savaştan AB umuduyla halkı uyuşturarak, zaferle çıkmayı umuyordu.

ABD'nin Ortadoğu'da giriştiği III. Dünya Savaşı'yla birlikte, tekelci sermayenin AB'den beklentilerine yeni bir madde eklendi. O da “komşularla sorunlar”. İçişleri Bakanının Genelkurmay Başkanına fısıldarken, gazetelerin yakaladığı şu sözlere bakalım:

“Bu noktada koparıp atarsak, bir ay sonra bizi kimse hatırlamaz. Bağlarımızı koparmamız lazım. Yalnız kalırız ve bu bir süre sonra komşularımızla ilişkilerimize de yansır. AB ile ilişkilerimiz, komşularımızla ilişkimizi yakından ilgilendiriyor.”

Benzer bir “komşu korkusu”nu, Demirel de dile getirmişti. Haksız değiller. ABD, Türkiye'yi boylu boyunca kendi dünya savaşına sokmuş, onu kullanmış, atlama tahatası yapmış durumda, İncirlik ve İskenderun limanları, ABD'nin savaşının en büyük lojistik ve saldırı merkezleri. ABD'nin en başta Türkiye'nin komşularına karşı salladığı bu kılıç, komşuların öfkesini Türkiye'nin üzerine çekiyor. Tekelci sermaye sözcüleri, ABD ile stratejik ortaklık lafına dayanarak, komşu ülkelere karşı az efenlemedi!.. Karşılığında, şimdilik diplomatik bir nezaketle dile gelen öfkeli komşular edindi. Oysa ABD, Ortadoğu'da giderek sıkışıyor ve daha şimdiden yenilginin, arkasına bile bakmadan çekip gitmenin tartışmalarını yaşıyor. Böyle bir durumda, Türkiye'yi öfkeli komşuları karşısında koruma altına alacak olan, AB'dir; tek umut orasıdır.

Tekelci sermayenin AB üyeliğindeki umut ve beklentilerinin ne kadar gerçekleşeceği, daha şimdiden belli oldu. Her şeyden önce AB, Türkiye'yi tam üye olarak değil, ama kapının önünde bağlanmış biçimde tutmayı yeğlediğini ve istediğini, binlerce yoldan, binlerce mesajla ortaya koydu; öyle ki, neredeyse geriye bu isteksizliklerini açıkça ilan etmeleri kaldı. Müzakereler sonucunun tam üyeliğe gitmeyeceği belirtildi, serbest dolaşımın hiçbir zaman mümkün olmayacağı da şimdiden söylendi.

AB'den beklenen ekonomik yardımlar ise belirsiz. Avrupa gazeteleri, sadece tarımın “uyumlaştırılması” için, AB'nin her yıl Türkiye'ye 22 milyar Euro aktarması gerekeceğini, bunun AB bütçesini çökerteceğini yazıyorlar. AB emperyalizmi, üyelik masraflarını da işbirlikçi-tekelci sermayeye yüklemeye niyetleniyor.

Mademki AB, ekonomik krizin aşılmasına yardımcı olamayacak; mademki yıpranan politik egemenliği onarmakta gönülsüz davranacak; tekelci sermayenin beklentilerinden geriye ne kaldı? Emekçilerin, “AB refah yolu” lapasını yutmadıklarını, 3 Ekim günü sokaklarda olan Erdemir-Tüpraş işçileri, Mersin liman işçileri, Serna Tekstil ve Tersane işçileri yeterince gösterdiğine göre; tekelci sermayenin tek beklentisi, komşu ülkelerin öfkesinden korunmaktır.

Mutfakta Yangın Var

3 Ekim AB Zirvesi, Türkiye ile ilişkilerden çok, kendi geleceğiyle ilgiliydi. Masanın üzerindeki pazarlıklar, AB'nin gelecekte nasıl şekil alacağını belirleyecekti. Bu yüzden, kendi iç tartışmaları ve pazarlıkları bitmeden, Türkiye'nin Lüksemburg'a gelmesine yeşil ışık yakmadılar.

3 Ekim, Fransa ve Hollanda'da reddedilen AB Anayasası, Almanya'dan bağımsız sınıf hareketinin siyasi krize yol açması, İngiltere'de İşçi Partisi'nin, sendikalar tarafından yalnız bırakılması gibi çok ciddi gelişmeler sonrasında ilk toplantı olarak, oldukça önemliydi. Mutfaktaki yangınların, misafir odayını nasıl duman altında bıraktığını, 3 Ekim'de gördük. Lüksemburg Zirvesi, AB ülkeleri açısından bir kör dövüşü gibiydi. Bu zirveyle Avrupa'nın egemenleri, birliği bir arada tutacak siyasi hegemonyaya sahip olamadıklarını gösterdiler. Bu yüzden, zirve sonrası Valery Giscard d'Estaing şunları söylüyordu: “*AB artık siyasi birlik değil, serbest ticaret bölgesi olacak. Çok üzücü.*”

Evet, özellikle Fransız sermayesi açısından üzücü. Bir süredir Afrika kıtasında, başkalarının omuzları üzerinden ABD'ye ateş açan Fransa, Avrupa'nın sermayesinin siyasi birliği için neler vermezdi? Ancak bu şekilde ABD emperyalizminin hegemonya savasını karşılayabilirdi. Fakat bu siyasi hedefe en büyük

darbeyi, yine kendi emekçileri vurdu. Halk referandumunda reddedilen anayasanın rafa kalkması, siyasi birlik hayallerinin iflasına son imzayı atmıştı.

Özellikle 90'lı yıllarda, ABD hegemonyasına karşı, kendi iç bütünlüğünü sağlayarak bir güç oluşturma konusunda oldukça iddialı olan AB, artık yoluna devam etmiyor. Dahası, birlik yolunda bugüne dek atılmış olan kimi adımlar da şimdi tartışma konusu. Birlik yolundaki en önemli adım olarak görülen ortak para Euro, sadece altı yıl dayanabildi ve şimdiden, zorla tutturulan dikişler, oradan-buradan patlamaya başladı. Ortak bütçe tartışmaları sonuçsuz kalınca, birlik önemli bir darbe daha yedi.

3 Ekim Zirvesine damgasını vuran bu gelişmeler, Türkiye'nin üyeliğini şu şekilde kapsıyordu: AB, esasında ABD hegemonyasına karşı siyasi birlik hedefiyle yola çıkmıştı, ama şimdi, ABD'nin Truva Atı olarak kapıda bekleyen bir Türkiye vardı. Türkiye'yi kabul etmek, siyasi birlik iddiasından da vazgeçmek anlamına gelecekti. Bu yüzden, 3 Ekim'de önce, AB olarak yola nasıl devam edileceği tartışıldı. Sonuçta, siyasi birliğin mümkün olmadığı görüldüğünden, AB'nin siyasi yapısını ABD lehine sulandıracak Türkiye'ye müzakere yolu açıldı. Ne de olsa Türkiye, kalabalık nüfusu ve militarist yapıyla, tümüyle vazgeçilecek bir ülke değildi. İçeri almak yerine, kapıda bekletmek daha uygun görüldü. Fakat AB, bu kararı alarak, kendi siyasi birlik iddiasından vazgeçtiğini ilan etmiş oluyor. Dünya burjuvazisinin “refah, özgürlük, ulusların kucaklaşması” yalanlarının son kalesi, en güçlü kalesi, şimdi çatısı çökmüş bir ahıra benziyor. Uzaktan bakanlar, hiç kuşku yok ki, bu ahırın önüne bağlanmış olana acıyorlar.

Bu sonuç, dünya devrim açısından önemlidir. Şimdi artık dünya halklarının ve proletaryasının karşısında, çöken bir ABD ve mutfaktaki yangından önünü göremeyen bir AB var. Çöküşünü durdurmaya çalışan ABD'nin karşısında Rusya-Çin ittifakı duruyor. Emperyalist hegemonyanın çöküşü, her kıtada hızlanıyor. Bağımlı ülke emekçileri ve ezilen halklar için, mücadelelerin büyük zaferlere açılacağı bir dönemin içine girmiş bulunuyoruz.

**Tekelci
sermayenin AB
üyelikindeki umut ve
beklentilerinin ne kadar
gerçekleşeceği, daha şimdiden
belli oldu. Her şeyden önce AB,
Türkiye'yi tam üye olarak değil,
ama kapının önünde bağlanmış
biçimde tutmayı yeğlediğini ve
istediğini, binlerce yoldan, binlerce
mesajla ortaya koydu; öyle ki,
neredeyse geriye bu isteksizliklerini
açıkça ilan etmeleri kaldı.
Müzakereler sonucunun tam üyeliğe
gitmeyeceği belirtildi, serbest
dolaşımın hiçbir zaman mümkün
olmayacağı da şimdiden
söylendi. AB'den
beklenen ekonomik
yardımlar ise
belirsiz**

“SOL PARTİ” ARAYIŞLARI VE BATAN GEMİNİN DÜMENİ

Artık ısıtılı ısıtılı kabak tadı vermeye başlamış olsa da, son günlerde yeniden “solda en geniş ittifak” arayışları gündeme getirilmeye başlandı. DİSK’in 14-15 Ekim tarihlerinde Bolu’nun Abant İlçesi’nde Kuru Motel’de yaptığı toplantı basında kendisine epeyce yer buldu. Yine aynı şekilde, bir süredir herkesin sonucunu biraz da kayıtsızlıkla beklediği Demokratik Toplum Hareketi’nin partileşme çalışmaları ve G. Antep eski Belediye Başkanı, CHP’den ayrılma Celal Doğan’la dirsek temasları gündemi meşgul etti.

DİSK, adına “Türkiye’nin Geleceğini Değerlendirme ve Solda Yeni Bir Süreci Başlatma” dediği toplantılarda amaçlarının yeni bir parti kurmak olmadığını ama Sol’u içine düşüştüğü bataklıktan kurtarma ve yeniden iktidar yapma olduğunu açıkladı. “Sol” kavramının muğlaklığı ve toplantıya katılanların çeşitliliği bir yana, DİSK’in böyle bir işe soyunmuş olmasının altında yatan nedenleri bulup ortaya çıkarmak gerekir.

Bunun en önemli nedeni, DİSK’in işçi hareketindeki yükselme eğilimini sezmiş olmasıdır. Giderek düzenden daha hızla kopan sınıflı yeniden düzene bağlayabilmek amacıyla DİSK harekete geçmiş durumdadır. Kendileri bunu “halkın yeni bir çıkış araması” gerekçesi ne dayandırıyorlar. Bu nedenle “sol eksenin yeniden kurulması ve güçlendirilmesi” gerektiğini düşündüklerini söylüyorlar. Türkiye’de klasik anlamıyla bir sosyal-demokrasinin olmayışı, varolan ve kendilerine “sosyal-demokrat” diyen partilerin iktidar ortağı oldukları dönemlerde faşist politikaları uygulamaları ve tekelci burjuvazinin partileri olduklarını her fırsatta göstermeleri nedeniyle, bu alanda oluşan boşluğu doldurma işi sosyal reformistlere, küçük burjuva aydınlarına ve burjuva sendikalarına kalmış bulunuyor. DİSK’in Abant toplantılarında çıkan çağrının asıl muhatapları, bugün ‘sosyal-demokrasi’nin yerini dolduran ÖDP, EMEP, SDP gibi sosyal reformist partilerdir. Zaten toplantıya katılanlara bakıldığında aralarında bu çevrelere yakın isimlerin olduğu görülecektir. Burjuva sendikaları, bula-

macı kimlerle yapacaklarını iyi biliyorlar. Tükereken ve birer mevta haline gelen CHP, SHP, DSP vb. gibi partilerle değil ama onların yerini hızla dolduran sosyal reformist partilerle başlatmak istiyorlar bu süreci. Batan geminin dümenine şimdilik DİSK geçmiş gibi görünüyor ama yarın birgün o da gemiyi terk ederse hiç şaşmamak gerekiyor. Devrimin gelişimi karşısında kendi sosyal konumlarını kaybedeceklerini anlayan burjuva sendikacılar, şimdi bu süreci engellemek için tüm sosyal reformistlere ön ayak olmaya çalışıyorlar.

DİSK Başkanı Süleyman Çelebi, “DİSK, kurulduğu günden bugüne devletten, partilerden ve sermayeden bağımsız olmuştur” diyerek herkesin gözünün içine bakarak yalan söylüyor. DİSK bir çok kez başında bulunan burjuva sendikacılar aracılığıyla sermaye ile, sermayenin partileriyle ve devletle dirsek teması içinde oldu. Bu nedenledir ki DİSK, en çok kitleselleştiği bünyesinde yüzbinlerce işçiyi örgütlediği dönemde 12 Eylül karşısında direnmemiş, burjuvazinin kavgaya davetini kabul etmemiş ve Selimiye Kışlası önünde sıraya girerek cuntaya teslim olmuştur. Bu nedenledir ki, DİSK hiçbir zaman devrimci iktidar için mücadele edenlerin safında yer almamış, her zaman burjuvaziyle işçi sınıfı ve emekçileri en geri düzeyde uzlaştırmaya çalışan sosyal reformistlerle birlikte hareket etmiştir.

En son 78’liler Vakfı’nın düzenlediği 12 Eylül Mitingine katılmama gerekçeleri, DİSK yönetiminin nasıl boylu boyunca sosyal şovenizme batmış, burjuvazinin çıkarlarını her şeyin başına koyan bir anlayışa sahip olduğunu gösterdi. 12 Eylül Mitinginin niteliğinden bağımsız olarak söylemek gerekir ki, DİSK bu tavrıyla son dönemde devrimcilere, devrimci eylemlere ve Kürt Halkına yönelik linç girişimlerinde devletin yanında yer aldığını göstermiştir. DİSK, “devletin ali çıkarları”nın zarar görmemesi için, “muhalafet” görevini bile yerine getirmekten aciz durumdadır. Boylu boyunca sendikalizmin batağına batmış olanlar, hala DİSK’ten bir şey çıkacağı umudunu korumaktadırlar. Oysa DİSK’in tepesine çöreklenmiş

olan burjuva sendikacılar bugün işçi sınıfı ve emekçileri, devrimci eylemlere yönelmekten alıkoymak amacıyla kolları sıvamış durumdadır. Açık ki, tekmelemekle dirilemeyecek olan “ölmüş eşek”lerle Abant’ta yapılan toplantının sonucunda ortaya çıkan tablo, işçi sınıfı ve emekçileri ilgilendirmemektedir. Onlar, sistemi kurtarmak amacıyla “uygulanacak ekonomi politikalar ne olmalıdır?” sorusuna cevap arayan bir toplantının sonucuna hiçbir ilgi duymuyorlar. DİSK’te örgütlü işçiler dahi bu toplantının kendileri için bir şey getirmeyeceğini biliyorlar. İşçi sınıfı ve emekçilerin yeni bir arayış içinde oldukları doğrudur. Ama bu arayış sanıldığı gibi düzen sınırları içinde bir arayış değildir. Bugün en geniş yığınlar, en can alıcı sorunlarının çözümünün bu sistem içinde olmadığını, olamayacağını görüyorlar. Bu nedenle bu batan geminin dümenine kimin geçeceği onları ilgilendirmiyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin istedikleri yeni bir “sol parti” değil, onları bu içinde buldukları ağır sömürü ve zulüm koşullarından kurtaracak devrimci bir önderliktir. Yığınlar güven duyacakları, peşinden tereddütsüzce gidecekleri, onlara yol yordam gösterebilecek bir önderlik arıyorlar. DİSK’ten her geçen gün umutlarını daha fazla kesiyorlar. Sonuçsuz kalan “hak alma eylemleri”nin de onları istedikleri hedefe ulaştıramadığını yaşayarak görüyorlar.

DİSK’in “Türkiye’nin umudunu yeshertmek istiyoruz” diyerek insanları batan gemiye çağırması, işçi sınıfı ve emekçilerden gereken cevabı alacaktır. İşçi sınıfı ve emekçiler, kendilerine her gün her dakika yıkım hazırlayan bu sisteme karşı devrimci eyleme yönelmeye devam edecek, ölerinde buna engel olmaya çalışanları elinin tersiyle bir kenara itecek ve kendi yöntemlerini yaratarak iktidara yürüyecektir. Komite ve Konseylerde örgütlenmiş olan ve devrimci iktidar için savaşan bir sınıf, burjuva sendikacıları içine girdikleri bataklıkta kendi başlarına bırakacak ve proletaryanın devrimci sınıf partisinin önderliğinde kendi eserini kendi elleriyle yaratacaktır.

DOĞANIN YIKIMINI ENGELLEMEK İÇİN

“Yatağınızı kirletmeyi sürdürürseniz, bir gün kendi pisliğinizin içinde boğulacaksınız” (1855)

Amerika kıtasını fethetmeye gelen ve bu kıtadaki tüm zenginlikleri aç gözlülükle yağmalamaya başlayan beyaz adamı bu sözlerle uyarıyordu Kızılderili Reis Seattle. “*Dünyanın başına gelenler, er geç evlatlarının da başına gelecek*” diyordu, yanılmadı. Reis Seattle’nin, beyaz adamın doğaya karşı giriştiği talanın yol açabileceği felaketlere yönelik sezgileri tüm dünyada olduğu gibi kendi kıtası Amerika’da da gerçeğe dönüşmeye başladı.

Ağustos ayı sonunda New Orleans’ı vuran Katrina Kasırgası, büyük bir felakete yol açtı. Bir şehir baştan sona yıkıldı, sular altında kaldı, onbinin üzerinde insan öldü, daha da fazlası açlık ve hastalıklarla yüz yüze ölüm ile yaşam arasına sıkışıp kaldı. Geleceği önceden bilinen bir kasırga, nasıl oluyordu da hem de tüm dünyaya karşı savaş açacak gücü kendinde gören bir ülkede bu denli büyük bir kıyımın yol açabiliyordu? Bunun en önemli nedeninin ABD tekelci kapitalist sistemi olduğunu, iktidardaki tekelci sermaye sınıfının, emekçi sınıfların ve yoksul insanların yaşamına hiçbir değer vermemesi olduğunu biliyoruz. Zaten felaket sonrası yaşananları biraz olsun takip eden her insan bunu bir kez daha gördü.

Biz burada bu acı felaketin toplumsal yanını bir kez daha ele almak niyetinde değiliz. Niyetimiz bu felaketin pek üzerinde durulmayan, genel söylemlerle geçiştirilen bir başka yönüne, “doğal” felaket yönüne değinmek. Katrina Kasırgası’yla birlikte küresel ısınma sorunu tekrar hatırlandı. Tekrar hatırlandı çünkü bu ikisi birbirine doğrudan bağlantılı. Bilindiği üzere kasırgalar, okyanus yüzeyindeki sıcak suların birkaç gün birikmesi sonucunda oluşuyorlar. Rüzgârlar fırtınaya dönüşmeye başladıkça, okyanustan çekilen ısı, fırtınanın şiddetini artırıyor. Bu durumda okyanus yüzeyinin sıcaklığı ne kadar fazla olursa, fırtına da o kadar güç topluyor. Katrina Kasırgası Meksika Körfezi’ne girdiğinde körfez suyunun normalin üzerinde olan yüzey ısısını emerek, başlangıçtaki halinden çok daha yıkıcı bir güce erişti ve bu gücü New Orleans’ın üzerine boşalttı; yerini arkasından gelecek yeni fırtınalara bırakarak.

Son on senenin kayıtlarına göre, Atlantik Okyanusu’nda oluşan kasırgalar en güçlü dönemlerini yaşıyorlar. Çünkü küresel ısınma sonucu okyanusların yüzey sıcaklığı her geçen gün biraz daha artıyor, bu da daha güçlü kasırgaları tetikliyor.

Güçlü kasırgalar, küresel ısınmanın yalnızca ufak bir sonucudur. Tabloya biraz daha geniş bir açıdan bakacak olursak, uzun zamandır kapitalizmin yağmasına uğrayan dünyamızın, bu zaman zarfında sessizce biriktirdiği öfkesini artık yavaş yavaş değil, bir anda ve büyük felaketlerle insanlığın üzerine boşaltmaya başladığını göreceğiz.

Tüm dünyayı saran ani iklim değişiklikleri, öldürücü sıcak ha-

va dalgaları, büyük seller, şiddetli kuraklıklar neredeyse yaşamımızın bir parçası haline gelmeye başladı. Bu doğa olaylarının her biri, tek başına toplumsal yaşamı felç edebilecek niteliktedir. Tabii eğer New Orleans’ta olduğu gibi geriye toplumsal yaşam diye bir şey kalmış olursa.

Bilim, bize bir eşige geldiğimizi söylüyor. Reis Seattle’nin sözleriyle söyleyecek olursak “boğulmanın” eşığıne. Henüz eşikteyken, doğanın bize yaptığı uyarıya bir kez daha kulak vermeyiz faydalı olacaktır.

Küresel Isınma Felaketleri Davet Ediyor

Akla hemen küresel ısınmanın neden felaket olarak görüldüğü sorusu gelebilir, ya da ‘biraz ısınsak fena mı olur’ diyenler de çıkabilir! Bu soruları şöyle cevaplayabiliriz; Dünyanın insan yaşamı da dâhil tüm canlı organizmaların yaşamına olanak tanıyan çevrimsel bir dengesi vardır. Bu denge herhangi bir nedenle bozulmaya başlarsa, bunun sonucunda birbirine bağlı olan tüm yaşam dengesi de bozulur. Dünyanın yüzey sıcaklığının artması, bugüne kadar var olan doğal dengenin bozulması anlamına geliyor.

Dünyamız neden ısınıyor? Dünyayı saran atmosfer tabakasının dünyanın yüzey sıcaklığını yaşanabilir bir dengede tutan ve adına “sera etkisi” denilen bir işlevi vardır. Güneş ışınları bu tabakadan geçer ve yeryüzüne ulaşırlar. Yeryüzüne ulaşan ışınların bir kısmı emilir, bir kısmı ise geri yansır. Atmosferde bulunan ve adına sera gazları denilen (başta karbondioksit gazı) gazlar, yeryüzünden geri yansıyan ışınların bir kısmını tutarak, dünya yüzeyinin belli bir ısıda kalmasını sağlarlar. Ama atmosferdeki sera gazlarının oranı normalin üzerinde artarsa, bu gazların tuttuğu ısı oranı da o kadar artar. Bu da dünyamızı her geçen gün biraz daha sıcak bir yer haline getirir.

1800'lü yıllardan, yani kapitalizmin tarih sahnesine çıkmaya başladığı yıllardan beri, dünyamız her geçen gün biraz daha fazla ısınıyor. Özellikle sanayi üretiminin yaygınlaştığı dönemlerden itibaren, atmosfere salınan zararlı gaz oranı hızla arttı. Kapitalizm, basit önlemlerle engelleyebileceği doğaya zehir saçma işini, daha fazla kar güdüsüyle, engellemek bir yana, daha da arttırdı. Hem yalnızca zehir saçmakla kalmadı, doğayı, ormanları, verimli toprakları pervasızca talan etti, kirletti. Zamanla bu kirlilik öyle boynutlara ulaştı ki, atmosfere zarar verecek düzeye geldi. Fabrika bacalarının, sanayi tesislerinin arıtımsız atmosfere saldığı gazlar, atmosferdeki dengeyi bozdu. Atmosferdeki kimi gazlarının oranının azalması ozon tabakasının delinmesine yol açıp dünyaya zararlı ışınların girmesinin önünü açarken, kimi gazların oranının artması ise dünyanın yüzey sıcaklığının gittikçe yükseltmesini getirdi.

Dünyamız 1750'lerden beri ortalama olarak 0,8 derecelik bir ısı artışı yaşamış durumda. 0,8 derece küçük bir rakam gibi gözüküyor ama işin aslı hiç de öyle değil. Tüm bilimsel olanakları ellerinde tutan kapitalist ülkeler de bu tehlikenin farkındalar. Bu yüzden yine kendi çıkarlarını daha iyi koruyabilmek adına, gelecekte yaşanabilecek olası "doğal" felaketler üzerine çeşitli araştırmalar yaptırıyorlar. BM öncülüğünde hazırlanan "Meydan Okuyan İklim Karşı" adlı rapor bunlardan biri. Bu rapora göre doğanın dönüşü olmayan yıkım noktası olarak 1750'lerin ortalama sıcaklığının yalnızca iki derece fazlası belirlenmiş. Ayrıca, acilen önlem alınmadığı takdirde, bu iki derecelik artışın on yıl gibi kısa bir sürede tamamlanabileceği uyarısında bulunan rapor (0,8 dereceye zaten ulaşılmış durumda) dünyanın patronlarına sunulmuş. İki derecelik artışın tamamlanması durumunda dünyamızı nasıl bir felaketler zinciri bekleyecek, bir balm.

■ İki derecelik artış tamamlanırsa, buzullar tam olarak erimeş olacak. Buzulların erimesi deniz seviyesinde 10 metrelik bir artışı getirir ki, bu da kıtaların belirli bölgelerinin sular altında kalması demektir. Ayrıca bu yükseliş, çilebilir tatlı su kaynaklarının tuzlu suyla daha çok karışmasını getirir. Bu durumda içilebilir su oranları hayli azalacak. Dünya tekellerinin şimdiden su savaşlarına tutuşmaları, su kaynaklarını egemenlik altına almak için yaptıkları planlar bu çerçeveden bakınca daha iyi anlaşılıyor.

■ Verimli tarım alanlarının bir kısmı sular altında kalacak, nehirlerle karışan tuzlu sular var olan tarım alanlarında üretimi zorlaştıracak.

■ İklim dengesi diye bir şey kalmayacak. Ani büyük fırtınalar, ani sıcak hava dalgaları kuraklık ve açlığı daha da arttıracak. Milyonlarca insan daralan yaşam alanlarında göçebe hale gelecek.

Bunlar, BM'nin raporunun ortaya koydukları. Bu iki derecelik artışın tamamlanması için biçilen süre abartılı gelebilir. Bu konuda farklı iklim araştırmalarında farklı rakamlara rastlıyoruz. Kimi 10 yıl kimi 50, kimi 100 yıl vb. süreler biçiyorlar, doğanın yıkımında dönüşü olmayan o eşiğe ulaşmaya. Burada önemli olan ve bilim insanları da ortaklaşan düşünce, biçilen zaman ister 10 isterse 100 yıl olsun, doğa üzerindeki yıkıma acilen son verilmediği sürece mutlaka o eşiğe gelineceğidir. Emperyalist-kapitalist dünyanın varlığı ise bu süreyi her gün biraz daha kısaltıyor. Savaşlarla, nükleer silahların yaygın kullanımıyla, oluşan kimyasal kirlilikle, sanayi artıklarının hiçbir arıtma yöntemi uygulanmadan doğaya salınan büyük oranıyla vb... doğanın yıkımını aritmetik olarak katlıyor. Geçtiğimiz bir yüzyılda yaşanan toplam doğa yıkımı artık on yılların içine sığıyor. Doğanın yıkımında sıçramalı artış da kendini burada gösteriyor. Yalnızca şu son bir iki yılda yaşanan "doğal felaketler" bunun

bir göstergesi değilse nedir?

Geçen yıl Avrupa'yı saran sıcak hava dalgaları, ABD'de son yüzyılın en büyük kar fırtınaları ve arkasından gelen şiddetli kasırgalar, Bombay'ı felç eden bir günlük şiddetli yağış, İspanya ve Portekiz'de haftalarca süren söndürülmesi zor yangınlar, Afrika'da her zamankinden daha çok can alan şiddetli kuraklıklar son iki yılın kayıplarına geçen felaketlerden bazılarıdır.

Kapitalizmin kirlittiği dünyada her gün milyonlarca insan bu kirliliğin dolaylı biçimleriyle ölüyorlar. Hasta olan her üç kişiden birinin hastalık nedenini çevresel sorunlar oluşturuyordu. Her gün binlerce insan pis suların kapılan hastalıklardan, kimyasal atık ve kimyasal silahlarla kirlenen topraklardan kapıldıkları zehirlerle ölüyor, sanayi bölgelerinin bulunduğu yaşam alanlarında, yaşam süresi gittikçe kısalıyordu. Şimdi ise bu "fazla hissedilmeyen" kirlilik, doğal dengesizlik, kendini bir anda gösteren büyük felaketlerle "ben varım" diyor.

Yaşama Giden Yol

Hepimiz, doğanın yıkımı, çevresel sorunların varlığı üzerine çok şey duymuşuzdur. Ve çoğu zaman bu aşinalık, doğanın yıkımının günümüzde ulaştığı boyutu görmemizin önüne geçer. Ne de olsa bu sorun hep vardır. Ama artık görmemiz gereken şey bu sorunun çözümünün insanlık geleceği açısından bir varlık-yokluk sorunu haline gelmiş olmasıdır. İnsan nasıl toplumsal bir varlıksa, toplumsal varlığın devamı için o toplumun üzerinde yaşayabileceği bir doğa gereklidir. Doğa ile insanın uyumlu birlikteliğini sağlamak acil bir sorun haline gelmiş durumdadır.

Doğa ile insan arasındaki uyumu kapitalist sistemde sağlamak olanaksızdır. Çünkü kapitalizm, ancak bu ikisini yok ederek varlığını sürdürür. Doğanın kurtarılması için gerekli önlemlerin kapitalist devletlerce alınabileceğini sananların yanılgıları da burada, kapitalizmin varlığının yarattığı sonuçları anlayamamakta yatıyor. Tarihsel olarak geleceği olmayan bu sistem, insanlığın geleceğini de önemsemez, o yalnızca "kan-irin gözyaşı" ve dünyanın yıkımı üzerinden elde edeceği kâra, daha ve daha çok kâra bakar. Bugüne kadarki tarihi, bunun kanıtıdır.

Doğa ile insan arasındaki uyum ancak sosyalist sistemde sağlanabilir. Çünkü sosyalizm insanı ve doğayı uyumlu bir bütün olarak görür. İnsana daha güzel, daha sağlıklı bir yaşam sağlamak için doğayı korur, güzelleştirir. Bu dünya kapitalizmin yıkımları kadar sosyalizmin sağdığı yaşam ışığını da gördü. 2. Dünya Savaşının yıkıntıları üzerine yepyeni bir yaşamı kuran Sovyetler, Vietnam Savaşı'nda ABD'nin kimyasal silah deney sahası haline getirdiği, doğayı ve insanı katlettiği Vietnam ve yaşam biçimiyle, sağlıklı nesilleriyle tüm dünya halklarının gıptaıyla baktığı Küba, bize bunun birer örneğini verdiler. Kapitalizmin yarattığı tüm pislikleri birer birer, azimle temizleyip, insanın sağlıklı ve uzun bir hayat sürdürebileceği doğayla dost şehirler ülkeler yarattılar. Kapitalizmin felaketleriyle gölgeleyen dünya, sosyalizmin ışığıyla aydınlandı, umutlandı.

Sosyalizm insanlığa yaşamın yolunu gösteriyor. En çok ihtiyacımız olan şeyleri, insanca bir yaşamı sunuyor bize. Kapitalizm ise yıkım, geleceksizlik, umutsuzluk sunuyor. Doğanın ve insanlığın gelecek yazgısı kapitalizme karşı kararlıca verilecek savaşa bağlıdır. Bu savaş, sonucu ilerleyeceğimiz yaşam yolunu da belirleyecek ve bu gelecek hepimizin geleceği olacak

Doğanın yıkımını engellemek için fazla zamanımız kalmadı.

*Ya ölü yıldızlara hayatı götüreceğiz
Ya da dünyamıza incek ölüm."*

TAKSİM'DE DERGİ SATIŞI

Düşmana inat, faşizme inat, gene ellerimizde işçilerin emekçilerin sesi Mücadele Birliği, çıktık Taksim'e. "Fab-

rika- lar Tar- lalar Siya- si İktidar Her şey E- meğin Ola- cak", "Ö- lüm Orucu

Sürüyor", "Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eylülünün 123. Gününde", "Che Yüzyılı Sürüyor", "Birleşik Devrime Doğru" sloganlarımızla başladık dergimizin satışını yapmaya.

Bir önceki sayımızda, sesli propaganda yaparak işçilerin, emekçilerin, yoksul Kürt halkının sesini Taksim'e taşımamıza katlanamayan polis, dağıtım- cularımıza saldırmış ve 7 kişiyi gözaltına almıştı. Buna inat, yeni sayımızda daha bir kararlı, daha bir inançlı çıkmıştık dergimizin dağıtımına.

2,5 saat süren dağıtımda, pek çok gençle tanışıp sohbet ettiğimiz gibi, pek çok yabancı emekçiyle dergimizi tanış- tırma imkânı bulduk.

Dağıtımımızı yakından izleyen poli- sin de 2. saatin sonuna doğru sabrı taş- mış olacaktı ki, üçer beşer dakika arayla resmi araçlarla aramızda turlamaya baş- lamıştı. Buna inat uzattık dergi dağıtım-

mızı. Buradan bir kez daha söylüyoruz: Bir dahaki sayıda gene burada olacağız. İşçilerin, emekçilerin sesini, yoksul Kürt halkının sesini ve zindanlarda baş eğme- yenlerin sesini tüm dünyaya duyurmaya devam edeceğiz...

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
DEVRİMCİ BASIN SUSTURULAMAZ!**

Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi, artık gelenek- sel hale gelen Cumartesi etkinliklerinden birini daha 15 Ekim akşamı gerçekleştirdi. Etkinlik- lerini havaların soğuma- sı nedeniyle bundan son- ra kapalı alanda sürdüreceklerini söyleyen sanat merkezi çalışanları, bunun son a- çık hava etkinliği olacağını duyurdular.

Saat 19.30'da Sarıgazi'de Demok- rasi Caddesi üzerinde alkışlarla ve "Tu- tuklananlar Halktır Halk Burada", "Bas- kılar Bizi Yıldırılmaz", "Ekin Sanat Merkezi Kapatılmaz", "Halkımız Saf- lara, Devrime, Özgürleşmeye" slogan- ıyla toplandı. 3 hafta önce ses düzen- leri jandarma tarafından parçalanan sanatçılar, yine megafonla söylediler parçalarını.

Özellikle gençlerin ilgisinin yoğun olduğu etkinlik, Yağmurla Gelen Müzik Grubu'nun parçalarıyla başladı. Türküler ve halay parçalarıyla içimizi ısıtan Sarıga- zi'nin yerel müzik grubu Yağ- murla Gelen'in ardından eski tut-

Sarıgazi'de Coşku Hiç Eksilmedi

saklardan Vefa SERDAR bir şiir okudu. Tutuklanan 9 kişiyi simgeleyen 9 mu- mun etrafında toplanan Sarıgazili genç- ler, Emeğe Ezgi Müzik Grubu kendi bestelerini söylemeye başladığında ta- mamen konser havasına girmişti. Dört farklı dilde Çav Bel- la'yı söyleyen Eme- ğe Ezgi, "Aygülüm Ayışığıdır adın / Aygü- lüm

zindanlardan seslenir / Aygülüm Ölüm Oruçlarında / Bulurum seni" diyerek zindanlar ve Ölüm Orucu sorununu da gündemimize taşıdı. Emeğe Ezgi, Türk- çe ve Kürtçe marşların, halayların ardın- dan, Komsomol Marşı'yla saygı duru- şunda bitirdi dinletisini. Ardından, et-

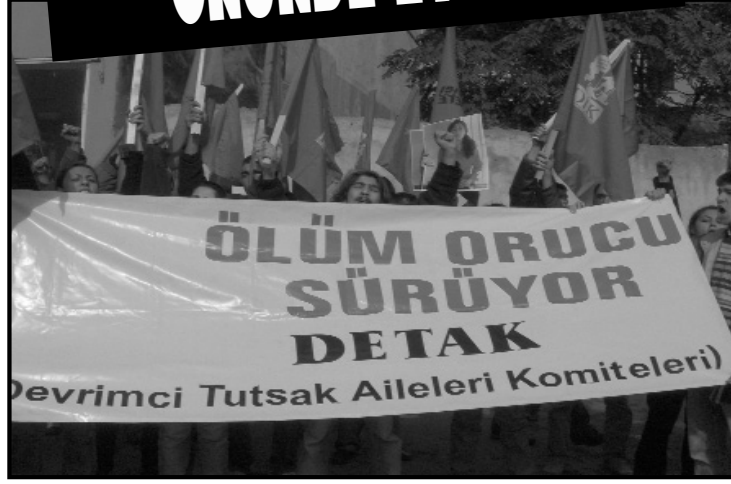
kinliğe katılanlar- dan bir misafir, ka- valı ile gelerek bizlere kavalla müzik ziyafeti çekti. Saat 21.30 civarı etkinlik ala- nından ayrılırken kulaklarımızda ha- la "Şarkışla" çınlı- yordu.

Ölüm Orucu savaşçısı Serpil CABADAN ve aynı davadan yargılanan Remzi AYDIN, Hasan ÖKSÜZ ve Hüseyin DURMAZ'ın duruşmaları, 20 Ekim tarihinde Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapıldı. Bilindiği gibi, Serpil CABADAN'ın bundan önceki 26 Temmuz tarihli mahkemesinde, resmi ve sivil faşistler, basın açıklaması yapan DETAK'lılara saldırmışlardı. Biz de "Faşizmin anladığı tek dil örgütlü, kitlesel, devrimci şiddettir" şiarıyla, 20 Ekim'de yapılacak mahkeme için çalışmalarına başladık. Ve mahkemenin yapılacağı son güne kadar tüm devrimci ve

duyarlı insanları faşizme karşı devrimci eylem birliğine çağırdık. Hazırlıklarımız tamamı artık, mahkeme saatini bekliyorduk. Saat 9.00'da Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi çevresinde toplanmaya başladık. Daha sonra saatin 11.00'e gelmesiyle beraber, DETAK adına basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklaması sırasında sık sık "Zindanlar Yıkılın Tutsaklara Özgürlük", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Ya Devrim Ya Ölüm", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Serpil Cabadan Yalnız Değildir" sloganları atıldı. Basın açıklamasının ardından, bir kısım yol-

AGIR CEZA MAHKEMESİ ÖNÜNDE EYLEM!

daşlarımız mahkemeyi izlemek üzere mahkemeye girdi.

Eyleminin 117. gününde olan Serpilimizin sağlık durumu genel olarak iyiydi. Ölüm Orucu Eyleminin 539. gününde zorla müdahale edilen Remzi AYDIN da, koltuk değnekleri ile katılmıştı duruşmaya. Mahkeme, 22 Aralık 2005 tarihine ertelendi.

Verilen öğle arasından sonra, yine Leninist tutsaklardan S.Serbülent SÜRÜCÜ ve Nurettin TEMEL'in mahkemeleri görüldü. Yargılandıkları dosyalar arasında Zeytinburnu Ülkü Ocaklarının basılıp bir faşistin cezalandırılması da bulunan S.Serbülent SÜRÜCÜ ve Nurettin TEMEL'in duruşmasına, orada

buldukları halde ülkü ocaklarından faşistleri giremediler. Duruşma sırasında söz alan Nurettin TEMEL'in mahkeme heyetine, "sizin yerinizde olsam kaçacak delik arardım"

sözleri, tıklım tıklım dolu olan salonda dinleyicileri epey güldürdü. Duruşma, 13 Şubat 2006 tarihine ertelendi.

Mahkeme girişi ve çıkışında devrimci tutsakların Ölüm Orucu sloganları, faşistlerin yüzüne bir tokat oldu. Bizler de "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Tutsaklara Uzanan Elleri Kırdık Kıracağız", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" sloganları ve alkışlarla uzun bir süre mahkeme önünde bekledik. Komsomol Marşı'nı, Avusturya İşçi Marşı'nı ve Çav Bella'yı okuduk hep bir ağızdan. Daha önceki mahkemelerde tutsaklara saldıran faşistler, oldukları yerlerde kudurdular adeta ve gıklarını bile çıkaramadılar. Bunu yapmaya kalkışsalar, onları neyin beklediğini anlamışlardı. Ağır Ceza Mahkemesi'nin yanında bulunan Bahçeşehir Üniversitesi'nden duyarlı üniversite öğrencileri de okunan marşları dikkatle dinleyip alkışlarıyla destek verdiler. 3-4 saat süren eylemimiz başarıyla sona erdi. Alkışlar ve zılgıtlarla Ağır Ceza Mahkemesi önünden topluca ayrıldık.

buldukları halde ülkü ocaklarından faşistleri giremediler. Duruşma sırasında söz alan Nurettin TEMEL'in mahkeme heyetine, "sizin yerinizde olsam kaçacak delik arardım"

mutlaka, politik alanda, ideolojik, sanatsal vb. alanda açığa çıkarıyor.

Politik mücadele ekonomik alandaki çatışmaları yansıtır. Emperyalist ülkelerde, hatta bağımlı ülkelerde, burjuvazi ile işçilerin burjuvalaşmış kanadı, parlamentoda son derece “uyumlu” bir ilişki sergilediler. Bu “büyük uzlaşma”, ortak hükümet kurmaya kadar varmıştır. Tabii tüm bu sınıf partnerleri ile “uzlaşma”, emekçilere karşı, burjuvazinin çıkarına olmuştur. Bu yüzden burjuvalar tarafından yedeklenen komünist partileri, emekçi halkın gözünde yıpranmıştır. Kendilerine olan güveni de yitirmişlerdir. Burjuvazinin bu “sistem”le amacı, emekçi kitleler üzerindeki politik egemenliğini devam ettirmektir. Bunun da en güvenceli yolu, halkın temsilcilerine kendi yönetimlerinde yer vermektir. Böylece, halk kitleleri onların temsilcileri aracılığıyla etkisizleştirilmiştir. Peki, burjuvazi bu durumu sürdürdü mü? Her şey ortada. Her şeyden önce ve sonal olarak, kapitalizmin ekonomik yasaları buna izin vermiyor. Ekonomik alanda yoğun bir sömür sürüyor. Kapitalistler, artı-değer sömürsünün en üst noktaya doğru çıkarmak için, tarihinin en büyük saldırısını başlattı. Kapitalist, artık önceki artı-değer oranıyla (sömürü oranıyla) yetinemezdi. Dünya şartları uygun olur olmaz, bu oranı yükseltecekti. İşte bu nokta da iki sınıf, iki güç, Yüzyıl Savaşına tutuştu. Böylesi bir savaşın orta yerinde burjuva uzlaşma “sistemi”, ne kadar ayakta kalabilir ki? Burjuvazinin politik egemenliği sağlanabilir mi? Sınıfların ekonomik alandaki toplumsal çatışması, burjuvazinin politik egemenliğini ta temelinden sarsıyor.

On yıldan fazla bir zamandır, Avrupa’da, Amerika’da ve tüm dünyada meydana gelen ayaklanmaların gerçekleşmesine kim önyak oldu? O çürümüş olan burjuva kurumlara, politik aygıtlara taze destek sunmaktan başka bir marifetleri olmayan “komünistler” mi, sosyalistler mi, yoksa sermayenin diktasına boyun eğmiş ve uzlaşmış olan burjuva sendikalar mı; ya da o dar kafalı aydınlar mı kitleleri ayağa kaldırdılar? Emekçi kitleler, bunlara rağmen, tüm engellemeleri dinlemeden, hepsini aşarak eylemlere atıldılar. Milyonlarca insanı kapitalist egemenliğe karşı ayağa kaldıran, süreklilik gösteren eylemlere “önyak olan”, burjuva toplumun ekonomik yasalarıdır. Kapitalizmin ekonomik yasaları bir doğa gücü gibi kendi sonuçlarına doğru kuvvetle ilerler. Bu süreç ne denli sancılı, çetin geçerse geçsin, bu sonuca doğru gidış mutlak. Bugün kitleleri eylemden eyleme sürükleyen itici güç, sistemin ekonomik temelinden kaynaklanan uz-

laşmaz çelişki ve karşıtlıklardır, bunların keskinleşmesidir. Binlerce politik lider bir araya gelse, kitlelere ekonomik şartların yaptığı etkiyi yapamazdı. Onları bu denli geniş çaplı eylemlere yönelmez, eğitip birleştiremezdi. Nesnel koşullar, büyük sosyalist birlikle, emekçilerin engin potansiyeliyle birleşince, burjuva toplumu alt-üst eden gelişmeler görülmeye başladı. Olayların gelişimi, “sınıf mücadelesi proletaryayı iktidara götürecektir” marksist görüşünü kesin bir açıklıkla doğruluyor.

Kitle eylemlerinde belirginleşen, yalnızca yükselme ve yoğunlaşma yönü değildir; mücadelenin biçimlerinde ve yöntemlerinde çok açık bir değişim yaşanıyor. Sermayenin şiddete dayalı saldırıları, emekçilerin karşı şiddetle karşılaştı. Burjuva zor, kendi karşıtı yaratıyor. Emekçi kitle eylemlerinin, öğrenci eylemlerinin ve küresel anti-kapitalist eylemlerin pratiği, sermaye güçleri ile emek güçlerinin nasıl bir şiddetle karşı karşıya geldiğinin kendi başına tanıtıdır. Uluslararası sermaye güçleri, bu eylemlere karşı askeri yöntemler kullandılar. Askeri saldırılarda çok sayıda insan yaralandı ve öldürüldü. Bu, sistematik ve stratejik bir saldırdır. Dünya çapında bir saldırdır. Çıkarılan yasalar ve ülkeler arası anlaşmalar, ezilen ve sömürülen kitleler üstündeki baskıyı ağırlaştırıyor. Halk yığınlarının buna pratik yanıtı, yine şiddetli eylemler oldu. Son yıllardaki tüm büyük eylemlerde eylemci kitleler, hangi şiddet aracını elde edebildilerse, onunla burjuva kuvvetlere karşı koydular, üstüne üstüne yürüdüler. On yıllarca parlamentarizmin bataklığında uyutulan emekçiler, bu aptallaştırıcı, sersemletici derin uyuşukluktan kurtulmuş ve militan, capcanlı bir politik yaşama gözlerini açmıştır. Yolunu devrimci yöntemlerle açıyor. Zor, halâ, yeni bir toplumun ebesi rolünü oynamaya devam ediyor.

Bugüne kadar devrimci komünist partilerin ve devrimci sol örgütlerin daha çok devrimci kriz döneminde başvurdukları ne kadar devrimci yöntem ve devrimci örgütlenme araçları varsa, bugün yeniden geniş halk kitleleri tarafından ön plana çıkarılıyor. Çok açık ki, yaşamsal sorunlar, kitleleri, bu sorunları çözecek yollara zorluyor. Dünyada ortaya çıkan bazı örnekler, gelecek dönemin mücadele biçimleri hakkında bir fikir veriyor. Son olarak Korsikalı liman işçileri grevlerinin etkinliğini güçlendirmek için, bir gemiye el koydular ve eylem yaptılar. Fransa bu eylemlere karşı savaş güçlerini harekete geçirdi ve askeri operasyon yaptı. İşçilerin eylemi etkileyiciydi ve dünyada büyük bir yankı yaptı. Korsikalı liman işçilerinin yaptığı eylem türünün aynısı olmasa da, işçi sı-

nı militan-devrimci yöntemlere başka yerlerde de başvuruyor. İşçi sınıfında devrimci yöntemlere yöneliş genel bir eğilimdir; genelleşecek pratik sonuçları olacaktır. Aynı yönelim Türkiye’de görülüyor. SEKA işçileri, Seydişehir işçileri, Coca Cola işçileri, kamu emekçileri, sermayenin saldırılarına karşı şiddet yöntemlerine başvurdu. Burjuvazi, gecekonduların yıkılmasında da görüldüğü gibi, kitleleri şiddet yöntemlerini kullanmaya daha çok itecektir. Bu durum ise, devrimci gruplarca kullanılan eylem biçimlerinin her yerde halk yığınlarının eylem biçimine dönüşmesini getiriyor.

İşçi sınıfı hareketi açısından mücadelenin biçimleri sorunu, bir tercih meselesi değildir. İşçi sınıfının politik temsilcileri olarak, hangi mücadele biçimine başvurulacağına belirlenmesi bizim niyetlerimize göre değil, somut tarihsel koşullara sıkı sıkıya bağlıdır. Ancak ilkel sosyalistler, somut koşulların emekçi halkın karşısına hangi mücadele biçimini çıkaracağını bilmeden, tek biçimi mutlaklaştırırlar. 19. yüzyılın sonlarına doğru görece barışçı ve ılımlı mücadele döneminin çalışma tarzı olarak parlamenter mücadele ve eski tip işçi partileri modelini mutlaklaştıran İkinci Enternasyonal partileri, 20. yüzyılın başlarından itibaren, yeni bir dönem, devrimci dönem başlamasına rağmen eski biçimlerde ısrar etti. Sonuçta, proletaryanın devrimci sınıf mücadelesi, onların dışında gelişti. Bugün de, tarihin yeni bir gelişme evresine girdiğini kavrayamayan, bu nedenle eski biçimlerde ısrar eden sosyalist ve komünist hareketler var. Devrimci mücadele onların dışında veriliyor. Emekçi sınıfların içinde bulunduğu ağır ekonomik şartlar, sermayenin şiddetlenen saldırıları ve politik kriz, işçi sınıfını pratikte devrimci biçimlere yönelmeye zorluyor. Yani emekçi sınıflar somut tarihsel koşulların gelişimine ve gereksinmesine uygun olarak davranıyorlar. Gelişmelerin gerisinde kalan ortalama sol hareketlerdir.

İşçi sınıfı her yeni devrimci atakta, devrimlere ciddi olarak hazırlanma aşamasında; sınıf mücadelesinin geçirdiği önceki mücadele aşamasının deneyimlerini, derslerini ve örneklerini yeni baştan incelemeye koyulur. İçlerinde en ileri olanları kendisine örnek alır; onunla işe başlar. Sonra yeni ve daha ileri örnekler yaratır. İşçi sınıfı bunu yaratma kararlılığına ve bilincine her zamankinden daha fazla sahiptir.

YÜKSELEN DEVRİM VE DEVRİMCİ MÜCADELE YÖNTEMLERİ

Burjuva toplum büyük bir hızla çözülüp, dağılıyor. Bunu önleyecek hiçbir dış müdahale de yoktur. Hükümet müdahalesi ancak dağılmayı biraz geciktirebilir. Ama daha fazlasını değil. Burjuva toplum kendi yıkımını kendi hazırladı. Bu toplum ancak kendi yıkımını hazırlayarak gelişebilirdi. Burjuva toplumun ilerlemesi toplumsal karşıtlıklara dayanır ve karşısına dönülecek şartları hazırlar. Hükümet müdahaleleri, kapitalist ekonomiyle uyumlu olarak, süreci hızlandırdığı zaman bile, aslında ardılının, komünist toplumunun gelişini yakınlaştırmış olur. Gelmekte olan toplum, eski toplumun yıkılmasını hızlandırır daima.

Burjuva toplumun yıkılma sürecine girmesi, karşıtlıklarının keskinleşmesi, ekonomik kriz vb. gelişmeler, bugüne kadar süren tüm toplumsal ilişkileri havaya uçuruyor. Bunların başında, orta sınıflarla burjuvazi arasında devam eden ilişkiler geliyor. Orta sınıflar, tekelci sermaye tarafından, mali sermaye tarafından kitlesel olarak mülksüzleştiriliyor. Bankalar, borsalar, orta sınıfları ortadan kaldırmakla, toplumdaki kendi toplumsal dayanaklarını dinamitlemiş oluyorlar. Ücretli emekçilerle, halkla toplumsal ilişkisi olan, onların burjuvaziyle toplumsal bağlarını kuran, orta sınıflardır. Emekçi sınıflarla orta sınıflar, toplumsal günlük yaşamda birlikteler. Orta sınıflar, emekçi sınıflar üzerindeki burjuva ideolojisinin taşıyıcıları konumundalar. Onlar ortadan kalktığı zaman, burjuva sınıfın emekçiler üzerindeki ideolojik etkisi de büyük ölçüde kırılacaktır. Bunun hangi sonuçları yaratacağı da ortada. Yani burjuvazi kendi egemenliğini kuşatacak koşulları kendisi hazırlamış oluyor.

Emperyalist ülkelerde, geçmişteki ekonomik-sosyal anlamıyla bir "köylülük" yoktur. Egemen olan kapitalist tarım işletmeleridir. Tarımsal alanda çalışan emekçiler, tarım işçileridir. Köylülüğün çözülüp-dağılması, bağımlı kapitalist ülkelerde hızla sürüyor. Modern kapitalist ülkelerde orta sınıfın çoğunluğunu kent ve kır küçük burjuvazisi o-

luşturuyor. Büyük burjuva sınıfa tamamen bağımlı durumda bulunuyorlar. Kapitalist üretim dışında kalan "bağımsız" bir üretim alanı kalmamıştır. Kent küçük burjuvazisi, tekelin bayisi, servisi, dükkancıdır. Yaşamı tamamen tekelin varlığına bağlıdır. Bu nedenle bir ekonomik krizde ilk çöken de onlar oluyor. Yaşamlarını ortadan kaldıran da tekelci sermayedir, bankalardır, borsalardır. Çoğu hisse senedi sahibidir. Ve her borsa krizinde canevinden vurulanlar bu "küçük iştirakçiler" oluyor. Ellerinde ne varsa satın borsaya yatıran bu küçük mülk sahipleri, borsa krizi, borsa oyunlarıyla yitirip, bir anda "mülkiyetsizler" sınıfına katılıyorlar... Ve bu daima oluyor: Son yılların ayırıcı özelliği, borsa krizleri sırasında sıçramalı bir biçimde küçük mülk sahiplerinin iflas etmesi, batması ve yoksullaşması oldu. Sadece o yıkıcı Güney Doğu Asya krizi sırasında yüz milyonlarca küçük mülk sahibi ortadan kalktı. Bağımlı bir sınıfın geldiği yeri gösteren bir örnekti orada olanlar. Orada, küçük burjuvazinin başına gelenler, aslında burjuva toplumunda çeşitli biçimlerde yaşanıyor.

Bu sürecin sınıflar mücadelesindeki anlamı nedir? Her şeyden önce, burjuva toplumun dağıldığını gösteriyor. Küçük burjuvazi burjuva düzene bağlayan ekonomik bağlar çözülmüştür. O, bu düzen tarafından yıkıma götürüldüğü için, sistemin karşısına geçmiştir, tepkilidir, öfkelidir. Büyük burjuvazi, bugüne kadar işçi ayaklanmalarını ezmede yanında bulduğu küçük burjuvaları artık yanında bulamayacaktır. Onlar artık kapitalist düzenle kanlı-bıçaklılar. Burjuvazi bu durumda nüfusun çok büyük çoğunluğunu karşısına almış durumdadır. Kapitalist sınıfın yapacağı bir şey kalıyor: Topluma karşı savaşmak! Bugün tüm dünyada yaptığı da bundan ibaret. Küçük burjuvazi, işçi sınıfının zaferine ve sosyalizme halen kuşkuyla bakmakla birlikte, kendi dışında, o büyük çözüme doğru sürükleniyor.

Bir toplumun çözülüp-dağılmasına yol açan, o toplumun iç çelişkileridir; iç çelişkilerin olgunlaşmasıdır. Burjuva toplum, uz-

laşmaz çelişkileri ve karşıtlıkları, doğuşuyla birlikte bünyesinde taşıyor. Toplum ilerledikçe, maddi koşullar geliştikçe, iç çelişkiler de, o ölçüde serpilip, olgunlaşıyor. Kapitalizmin emperyalist aşamasında ise, kapitalizmin tüm çelişkileri keskinleşti ve açığa çıktı. Ve bu çelişkilerin şiddetlenmesinin sınıflar mücadelesindeki yankıları, iç savaş, ayaklanma ve devrim olmuştur. Emperyalist ülkelerde, işçi sınıfının sorunlarını "uzlaşma" ile çözdüğü 20. yüzyılın üçüncü çeyreğinde bile, kapitalizmin iç çelişkileri olgunlaşmaya devam etti. İç çelişkilerin olgunlaşması ve üst üste binmesidir ki, yüzyılın son çeyreğinde, özellikle de son on yılda, yüzyılın eylemleri ve ayaklanmaları ortaya çıktı. Kapitalizmin tüm iç çelişkileri ve burjuva toplum bütünüyle sıkışıp patlamaya hazır bir bomba haline gelir; sonunda büyük bir gürlütle patlar ve bu patlamada emekçi sınıfların tüm devrimci enerjisi açığa çıkar. O zaman ortada ne kapitalizm kalır ne de "uzlaşma"ya dayalı çözümleri.

Burjuva ideologların ve onlarla aynı düşünceleri paylaşan burjuva işçi sendikalarının liderleri ile burjuvalaşmış işçilerin bir zamanlar savunduğu, "teori"leştirdiği toplumsal sorunların (işçi sınıfının istemlerinin) "uzlaşmalı" çözümü savı, sınıf savaşımının seyri içinde tuzla-buz oldu. Bugün artık "katılımcı demokrasi" adını verdikleri, kapitalist mülkiyete dokunmaksızın, işçilerin kapitalist işletmelerin yönetimine katılması sistemi, eskisi kadar hararetle savunulamıyor. Kapitalistlerin, işçi sınıfını fabrikalardan, mevzilerinden, örgütlü konumlarından söküp attıkları ve bunun kaçınılmaz sonucu olarak, çalışanları daha az ücrete ve sefaletle ittikleri bir ortamda, her türden "uzlaşma" teorisi ne işe yarar ki. Burjuvazinin fabrikalarda sendikaların ve işçilerin katılımıyla oluşturduğu tüm "ortak" kurullar, genel platformlar, kapitalist ekonomiyi yöneten yasalar tarafından çöktürüldü. İşçi sınıfıyla kapitalist sınıf arasındaki her türden politik "uzlaşma", bu sınıfların ekonomik çatışmasına aykırıdır. Maddi yaşamdaki çatışma, kendini

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eylemi'nin 123. Gününde

Her anı eylem olan Ölüm Orucu Eylemi, devrimci iradenin yenilmezliğini tüm dünyaya göstererek sürüyor. Nazım Hikmet'in bir şiirinde dediği gibi "Türküler ancak bu kadar hilesizdir / ve ancak komünistler and içerler böylesine hilesiz"... Günler, aylar, yıllar geçti ama onlar yürüyüşlerine devam ettiler dur durak bilmeden. Düşmanın tüm saldırılarını boşa çıkararak, böyle savaşıtlara sahip olan bir devrimin asla yenilmeyeceğini, zaferin birgün mutlaka işçi sınıfı ve emekçilerin olacağını göstererek yürüdüler. Sosyalizme olan inançlarıyla, büyük umutlarıyla, büyük sevdalarıyla yürüdüler. Ölümsüzleşen 120 savaşçının anılarını da aldılar yanlarına, onlar gibi, onlarla birlikte yürüdüler.

Ve yürüyüş sürüyor... Zaferi yakınlaştıracak olan bu büyük yürüyüşün kendisidir. Çünkü bu yürüyüşün sürdüğü her gün düşman biraz daha yeniliyor. Devrimi büyüten, düşmanı küçülten bir yürüyüştür bu. Ölüm Orucu savaşçıları, köhnemiş düzen karşısında umudun ordusunu temsil ediyorlar.

Fatma Koyupınar ve Serdar Demirel, bugün Ölüm Orucu'nun 171. günündeler ve eylemlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Serpilimiz ise bugün Ölüm Orucu'nun 123. gününde. Tarihe Leninistçe ad koymak için eylemimizi kararlılıkla sürdürüyor.

**ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK
ZAFERE KADAR!**

"Sizi Sevgi, Özlem Ve Bağlılıkla Sımsıkı Kucaklıyorum" *

"...Ben hala tek kalıyorum. Cuma günü buraya gelince girişte pek bir sorun yaşamadım. Sonra da C-89 nolu hücreye tek başıma kondum. Ayaklarımdaki sorunlar ve koltuk değnekleri ile kolay olmuyor tabii ki. Ayakta durarak yapılacak işlerin hiç birini yapamıyorum. Anlayacağın her şey sorun. Bulaşık, el yüz yıkama, tuvalet, banyo-çamaşır gibi en basit ihtiyaçlarımdan tut da eşyalarıma kadar. Kapı alt katıda olduğu için, verilen eşyaları çıkartıp dolaba bile yerleştiremedim. En komik olanı ise, geçende çorbayı elimden düşürüp hücrenin ortasına dökmüştüm, hala ortada öylece duruyor. Üzerine gazete örttüm. Kendi kişisel temizliği dahi yapamamken hücre temizliğini yapabilmem bile düşünülemez. Bütün isteğime, bildirmeme rağmen hala tek kalıyorum. Şu son bir haftayı anlatsam epey komik bir hikâye çıkar ortaya. Durumum biliniyor elbette. Zaten koltuk değneklerini kullandığım görülüyor ve epeyce hacimli olan sağlık dosyasına bakmak yeterli. Ama ısrarla bir

haftadır tek tutuluyorum. "Neden?" diye düşünmüyorum elbette. Neyin neden yapıldığını bilecek kadar tecrübeliyiz. Ben de güliyorum bütün bunlara, ayaklarımdan rahatsızlığımı bana karşı kullanmak elbette trajikomik bir hal alıyor. Yine de mümkün olan asgari yaşam koşullarımı oluşturdum sayılır. Yapabileceğim şeyleri, yapabildiğim kadarıyla yapıyorum, çözümler üretmeye çalışıyorum. Okuyorum. Kitaplarım da geldi ya, ayaklar sorun çıkartsa da sandalyeye oturup yazabiliyorum. Başka da bir şey yok zaten.

(...)

Koşulları yukarıda aktarmıştım, sağlık durumum ise bildiğin gibi. Ayaklar dışında pek bir sorun yok. Yalnız olduğum için çok yoruluyorum. Bir de fizik tedavi hareketlerini pek yapmıyorum. Oturarak kendi başıma yapabileceğimi yapıyorum da diğerlerini pek fazla zorlamıyorum. Herhangi bir ters durumda sorun olursa yardımcı olacak kimse yok diye. Bunca uğraşmanın sonunda kimseyi ver-

mediklerine göre yanıma, ya da arkadaşlarımla yanına götürmediklerine göre niyetleri tek bırakmak. Çöp ev olmazsa kaldığım hücre, iyi olacak. Başkaca önemli bir sağlık sorunu yaşamıyorum. Sağlığım yerinde sayılır.

(...)

20 Ekim'de mahkemem var. Celp gelirse duruşmaya katılabilirim. O zaman çok uzaktan da olsa selamlaşırız. Gelirseniz görüşürüz. Şimdilik bu kadar olsun, herkese sevgi ve selamlarımı gönderiyorum. Dağıtırsın. Sizi çok seviyorum. Sevgi, özlem ve bağlılıkla sımsıkı kucaklıyorum,

**Daima!
Remzi"**

* Ölüm Orucu Eylemi'nin 539. gününde müdahale edilerek sakat bırakılan Remzi AYDIN'ın Bayrampaşa Özel Tip Cezaevi'nden Tekirdağ F Tipi'ne sevk edildikten sonra görüşçüsüne yazdığı mektuptan alıntıdır.

Düzeltilme ve Özür: 52. sayımızın ön kapağında, 14. sayfasında ve arka kapağında yer alan "Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eylemi'nin 123. günündedir" ibaresi, "Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eylemi'nin 109. günündedir" olacaktır; düzeltir özür dileriz.

DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ'NDEN ÖLÜM ORUCU İÇİN TÜYAP'TA EYLEM

Her sene yapılan TÜYAP Kitap Fuarı, bu sene Ölüm Orucu ile ilgili yapılan bir eyleme sahne oldu. 16 Ekim 2005'te TÜYAP Kitap Fuarı'nın son gününde, Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) eylem yaptı. "Ölüm Orucu Sürüyor" pankartı açarak bir basın açıklaması yapan DİK'li işçiler, "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Ölüm O-

rucu Eylemimiz" sloganlarıyla binlerce insanın olduğu salonu çınlattılar. Kitapseverler, bu kez yaşamın gerçekleriyle daha yakından tanışmış oldular. Belki onlarca kitaptan edinemeyecekleri yaşamın canlı dilini DİK'lilerin eyleminde gördüler. 4 yiğit işçi, onlara zindanlarda Ölüm Orucunun sürdüğünü haykırıyordu. İşçi sınıfı ve emekçilerin zindanlardaki devrimci tutsaklara, devrimin önderlerine sahip çıkması gerektiğini, aksi halde özgürleşemeyeceklerini anlatıyorlardı. Kitaplarda yazılan kahramanlık öykülerinin günümüzde, üzerinde yaşadığımız topraklarda bizzat yaşadığını dile getiriyorlardı. Sloganları keskin bir kılıç gibi salonu bir baştan bir başa yarmış ve yüreklerinin kulakları sağır olmayan herkese ulaşmıştı. Aynı zamanda salonun içinde "Ölüm Orucu Sürüyor" kuşlamaları yapan DİK'liler, polis tarafından zorla gözaltına alındılar ama sloganları salonda çınlamaya devam ediyordu.

**ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK
ZAFERE KADAR!**

SERPİL CABADAN YALNIZ DEĞİLDİR!

ARMUTLU KATLAMI DAVASI SÜRÜYOR

5 Kasım 2001'de Küçük Armutlu'ya "İkinci Hayata Dönüş" adıyla düzenlenen katliam operasyonuna ve ardından mağdur insanların yıllara varan

ceza istemiyle yargılanmasına karşı tepkilerini gösteren TAYAD'lılar İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Geçekleştirilen basın açıklamasını Tayad'lılar adına Eylül İşçan okudu. İşçan; 5 Kasım'da Armutluya düzenlenen saldırının saatlerce sürdüğünü, yüzlerce gaz bombasının atıldığını, binlerce kurşunun sıkıldığını ve bu operasyonda Sultan YILDIZ, Arzu GÜLER, Barış KAŞ ve Bülent DURAÇ olmak üzere dört kişinin katledildiğini belirterek, bu katliam saldırısında gözaltına alınan Hüseyin AKPINAR'ın halen Tekirdağ 1 No'lu F-Tipi hapis-hanesinde tutuklu bulunduğunu kaydetti. Katliamı gerçekleştirenlerin yargılanmadığının altını çizen İşçan; "Katliamı düzenleyenler, katliamın talimatını verenler yargılanmalıdır. Aksi taktirde yeni katliamların, yeni infazların önü açılmış olacaktır. Armutlu'ya atılan binlerce kurşunun, atılan binlerce gaz bombasının, katledilen dört devrimcinin binlerce, milyonlarca tanığı vardır. Buna rağmen katliam emrini verenler yargılanmamıştır. Her zaman olduğu gibi, katliamları alkışlayan, pirim veren siyasi iktidar yargılanmamaktadır!" dedi. Basın açıklaması sırasında sık sık "Adalet İstiyoruz", "Armutlu Katliamı Yargılsın", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" şeklinde sloganlar atıldı. Daha sonra bir grup mahkemeye katıldı.

Yaşamlarımız Devrime Emegın Kurtuluşuna Adanmıştır!

Merhaba arkadaşlar, ben kapitalizme karşı öfke ve nefretin yetmediğini düşünüyorum. Zaten bu sistemin ölüm fermanı Leninistler tarafından imzalanmıştır. Ezilen ve sömürülen halkların-emekçilerin kurtuluşu toplumsal devrim mücadelesinden geçer. Örneğin, Kürt halkının halaya durması, zılgıtlar çekmesi bile omuz omuza savaşmanın bir simgesidir.

Kapitalizm, bu onurlu mücadelemizin yarattığı sarsıntılardan ve kendi işleyiş yasalarından dolayı çivisi çıkmıştır. Yani kapitalizm depreme dayanıklı olmayan inşaat malzemeleriyle inşa edilmiştir. Halkımızın sesleri sesimize ses katarak, kapitalizmin yerle bir olmasına neden olacaktır.

Bizleri hiçbir şey yıldırılmaz. Ne zindanlar, ne de işkenceler. Çünkü yaşamlarımız devrime, emegın kurtuluşuna adanmıştır. Bilincimiz açık; "Hoş geldin ölüm, buyur otur" diyebiliriz. Asla tükenmeyiz, çünkü, halkız biz. Her gün devrim kavgamız daha da büyüyor. Ve devrimin büyük adımları o büyük günü, insanlığın o büyük bayramını karşılamayı bekliyor.

Emegın tek kurtuluşu var. O da ancak "Faşizme Karşı Silah Başına" geçilerek sağlanabilir. Ve hepimiz de biliyoruz ki reformlarla çözülecek bir şey değildir yaşadığımız sorunlar.

BÜTÜN İKTİDAR EMEGİN OLACAK!

**Y.E. Mücadele Birliği Okuru/
İzmir**

Boyun Eğmeyen Bir Açıyadır DERSİM

1945'te ABD, Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombası atıp yüzbinlerce insanı öldürdüğünde, insanlık büyük bir vahşete tanıklık etmişti. Radyasyonun etkisiyle yüz binlerce insan yanmış kavrulmuş; sağ kalanlar ise artık hiçbir zaman tam anlamıyla bir insan olamayacaklarını büyük bir acıyla hissetmişlerdi. İnsanların yanıp kavrulduğu yerde başka canlılar da yanıp kavrulmuştu. Radyasyon, hayvanları ve bitkileri de öldürmüştü; ama bir çiçek, radyasyona boyun eğmemişti. Açıyadı bu çiçeğin adı; daha sonra direnç çiçeği olarak ünlenmişti. Açıyalar o yoğun gaz bulutlarının arasında boyunlarını güneşe uzatmaya devam etmişlerdi. Yaprakları yanmış kavrulmuş ama toprağa sıkıca kök salmış olan Açıyalar, her defasında yeniden sürgün vermişlerdi. Radyasyona meydan okurcasına, "ben vardım, varım, varolacağım" dercesine boyunlarını dik tutmuşlardı...

Dersim, deyim yerindeyse yüzyıllardır bombalanıyor. Dersim'in, emekçi insanların dağı, taşı, toprakları, ağaçları kim bilir kaç kez zulme tanıklık ettiler, kim bilir kaç kez ciğerleri bombalardan çıkan gazlarla yandı kavruldu Der-

sim'in... Dersim kim bilir kaç kez kırım-dan geçirildi. Yaşlı insanların gözbebeklerine baktığımızda o gizli acıyı görürsünüz hemen. Derinde saklanan bir yara gibidir o gözler, sadece yoksulluğa değil, işkence, katliam ve zulme de tanıklık etmişlerdir ve eski bir yara gibi kanar dururlar.

Dersim, yüzyıllardır bombalanır ama boyun eğmemiştir. Bir Açıya gibi başını hep dik tutmuştur. "Biz artık ölümlerimizin bile başını dik tutuyoruz" demiştir Dersim... Dersim yenilmemiştir; bağrından savaşçılar çıkarmaya devam etmiştir her zaman.

Bu yıl göğsünde 17 dağ gülü patladı Dersim'in... Bunun acısı dinmeden yeni ölüm haberleri geldi Dersim'den... Türk Ordusu bu ay içinde yeni bir saldırı başlattı Dersim'e... 10 bin kişiyle Ekim ayının ortalarında başlatılan saldırıda Dersim'in dağı taşı bombalandı yine; ormanları yakıldı, evleri tarandı... Kendisini bir dış savaşa göre hazırlayan TC, K.Kürdistan'da giriştiği bu kapsamlı operasyonla, iç savaşı kendi lehine kazanmak, devrim güçlerini ezmek istiyor. Devlet, bu saldırılarla halkı sindirmek, halkın silahlı güçlerini imha etmek ve o-

lası bir dış savaşta cephe gerisini sağlama almak istiyor. ABD'nin "Genişletilmiş Ortadoğu Projesi" çerçevesinde mayın tarlasına sürülmeye hazırlanan TC ordusu önce "içeri"yi kendisi için güvenli hale getirmeye çalışıyor.

Ancak iç savaşın gelişimi buna olanak tanımıyor. Türkiye ve K.Kürdistan'da işçi sınıfı ve emekçi halklar gide-rek devrimci mücadele yöntemlerine daha çok yöneliyor. Devletin baskısı ve zulmü insanlarda daha güçlü ayağa kalkma isteği uyandırıyor. İnsanlar içlerinde yıldırdır biriktirdikleri öfkeyi patlamalar şeklinde dışa vuruyorlar. Dersim'de bu yapılmak istenilen festivalin devlet tarafından engellenmesine, yasaklanmasına rağmen, halkın fiili olarak festivali yapması, yasağa karşı yasaları hiçe sayarak ayağa kalkıp yürüyüş yapması; daha sonrasında bölgeye getirilen gerilla cenazelerini kitlesel olarak sahiplenmesi, bu öfkenin ne kadar büyük olduğunu gösteriyor.

Dersim'de son operasyonlarda 6 gerilla katledildi. Dersim Ovacık'ta Ayten Gülmez, Murat Güzel, Yusuf Dal adlı MKP'li gerillalar ile Dersim Pertek'te Cezmi Çelik, Erdener Doğan ve Nevzat Aslan adlı HPG'li gerillalar, faşist ordu güçleriyle çatışarak ölümsüzleştiler. Gerillalar, daha sonra memleketlerine götürüldüler ve halkın yoğun katılımıyla toprağa verildiler.

Dersim, kendi savaşçılarını bir kez daha bastı bağrına. Ve gözleri bir kez daha yanmış gerilla bedenleriyle doldu Dersim'in... Ve Dersim bir kez daha Açıya gibi başını daha da dikleştirdi.

"Onlar Bizi Güzel Yarınları Taşıyacaklar"

Yağmurlu bir eylül sabahı... Yer Reşadiye Parkı...

Yorgun gözleriyle etraflarına bakarken bugün eve ekmeğe götürebilecek miyiz diye düşünen bi dolu insan yığını... Boyunları bükük, bakışları ürkek, elleri nasırlı... Onlar koca işsizler ordusunun sadece bir bölümü. Güvercinlerin gurultusu bu insanların midelerinden gelen açlığın gurultusunu andırıyor. Kimi kaldırımında oturmuş dert yanyor memleket meselelerinden, kimi ayakta bir başka içiyor sigarasını. Yaklaşık otuzbeş-kırk kişiler. Aç kalmasın çocuklar diye bekliyorlar. Etraftan geçenler kuşlara alıştığı gibi bu yorgun ve kaygılı yüzlere de alışmış. İşte, onlar bizi güzel yarınları taşıyacaklar. Onlar en sonunda isyan edecekler bu dişlisi paslı düzene.

En temiz en devrimci duygularımızla anlatacağız onlara, ağzındaki salyaların kurummasını beklemeden her yere saldıran

bu aşağılık kapitalist sistemi. İşçileri ölesiyeye çalışmaya mahkûm eden çalışmayanları bu işsizler ordusuna katıp daha bir öldüren bu düzeni ve kurtuluşun yolunu anlatacağız. Zindanlarda açlığa göğüs geren Serpilimizden, ölümün üstüne yürüyen yoldaşlarımızdan selam götüreceğiz onlara. Muratımızı, Sibelimizi, Aysunumuzu, Yaşarımızı anlatacağız. Onlardan da bekleyeceğiz bir Kombat, bir serçe, bir AGİT olmalarını.

Gelecek bizlerin, gelecek işçilerin emekçilerin elerinde... Her yerde halkımızın içinde olup, yüreklerine cesaret, bakışlarına umut olalım. Çünkü biliyoruz kızıl bayrağımız göklere yükselecek onların nasırlı ellerinde...

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nden
DÖB'lü Bir Öğrenci

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

Savaş Karşıtı Nineler Gözaltına Alındı

New York'ta, asker toplama bürosu önünde savaş karşıtı gösteri yapan yaşlı kadınlardan 18'i polis tarafından tutuklandı. Yaşları 49 ila 90 arasında değişen ve kendilerine "Savaş Karşıtı Nineler" adını veren kadınlar, Irak işgalini protesto amacıyla Times Meydanı'ndaki asker toplama bürosu önünde bir oturma eylemi yaptı. Polis, izinsiz gösteri yapmaktan eylemci kadınlardan 18'ini tutukladı. Grup liderinin 74 yaşında olduğu "Savaş Karşıtı Nineler" arasında 90 yaşında görme özürü bir kadın da bulunuyor.

Şok Ve Migros İşçileri Greve Hazırlanıyor

Tez-Koop-İş Sendikası ile Migros ve Şok marketleri patronları arasında sürdürülen, yaklaşık 500 işyerindeki 7 bin işçiyi kapsayan toplusözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine, sendika grev kararı aldı. Sendika üyesi çalışanlar, 28 Ekim Cuma günü greve başlayacaklarını açıkladılar. Migros ve Şok patronu da toplusözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması nedeniyle, lokavt kararı almıştı.

Mersin'de Sağlık Hakkı İçin Eylem

Mersin Özelleştirme Karşıtı Platform, Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasası'nın Plan ve Bütçe Komisyonu'ndan geri çekilmesi için eylem yaptı.

Platform adına açıklama yapan SES Mersin Şube Başkanı, Devlet Hastanesi önünde düzenlenen protestoda, hükümetin en çok yasa, yönetmelik ve mevzuat değişikliğini sağlık sektöründe yaptığını vurgulayarak, halkın sağlık hakkının ve sosyal güvenliğinin ortadan kaldıracak SSGSS'nin plan bütçe komisyonundan geri çekilmesini istediklerini belirtti.

AKP hükümetinin iş başına geldiğinden bu yana en çok sağlık alanında yasa, yönetmelik ve mevzuat değişikliği yapılmıştı. Bu güne kadar çıkartılmış olanlar ve Genel Sağlık Sigortası bir bütünün parçalarıdır. AKP hükümeti sağlıkta dönüşüm projesi ile hastaneleri birer işletmeye, Sağlık Ocaklarını aile doktorluğu muayenehanelerine, hastaları müşteriye, sağlık çalışanlarını tezgâhtara dönüştürmeye çalışıyor.

SES'ten GSS'ye Karşı Eylem

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi önüne gelerek burada pankart açan sağlık çalışanları, Genel Sağlık Sigortası, Sosyal Güvenlik ve Kamu Personeli Yasa Tasarılarını protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması yaptı.

Grup adına konuşan SES Şişli Şube üyesi, özelleştirmeye zemin hazırlamak için son 20 yıldır kamu hizmeti veren kurumlara kaynak aktarılmadığını ve bu kurumların çökertilmeye çalışıldığını belirterek, Genel Sağlık Sigortası ve Sosyal Güvenlik yasalarıyla, hükümetin sağlığı ve sosyal güvenliği bir hak olmaktan çı-

kartıp piyasanın vahşi kollarına bırakmak istediğini ifade etti.

İşçiler Özelleştirmecileri Mersin Limanına Sokmadı

Mersin Limanı'nın işletme hakkını alan PSA-Akfen'in, limanda teknik inceleme yapacağı haberini alan işçiler, Liman A Kapısı önünde toplanarak şirket yetkililerinin limana girmesini engelledi. Liman-İş Şube Başkanı, "Bu liman yasal olarak hala TCDD'nin. PSA-Akfen'in bu limanda inceleme yapmaya hakkı yoktur" dedi. Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nca yapılan ihale sonunda Mersin Limanı'nın işletme hakkını 49 yıllığına devralan PSA-Akfen Ortaklığı, limanda teknik incelemeler yapmak üzere bir ekip görevlendirmişti. PSA-Akfen görevlilerinin 16 Ekim günü sabah saatlerinde limana gelerek inceleme yapacaklarını öğrenen işçiler ise sabah saatlerinden itibaren Liman A Kapısı önünde beklemeye başladılar. Sendika yöneticileriyle irtibat kuran şirket elemanları, limana gelmekten vazgeçtiklerini bildirince işçiler görevlerinin başına döndüler.

İzmir Konak Belediyesi'nde Taşeronlaşmaya Karşı Direniş

Konak Belediyesi'ne bağlı MERBEL A.Ş.'de çalışan işçiler, 17 Ekim'de düzenlenecek olan taşeron ihalesine karşı iş bırakarak Konak Belediyesi önünde eylem başlattı. Konak Belediyesi, yeni ihale yasası gereği temizlik, park ve bahçeler işlerinde çalışan taşeron firmalara da ihaleye katılma hakkı tanıdı. Bu çerçevede 550 kişinin çalıştığı temizlik işlerinde 18 Ekim günü saat 14.00'de, yapılacak olan ihaleye tepki gösteren işçiler, Konak Belediyesi önünde bir araya geldi. İşçiler, "Taşeron talandır, zulümdür" yazılı bir pankart ve "İşimize uzanan eller kırılсын", "İşimiz için buradayız" yazılı dövizler açtı.

Sabahtan bu yana ihaleye katılmak

için gelen 4 firmanın yetkililerini ikna ettiklerini kaydeden Genel İş Sendikası Şube Başkanı, ihale saatinde kadar bekleyişlerini sürdüreceklerini belirtti. "Taşeron elini işimizden çek", "Zafer direnen emekçinin olacak", "MERBEL bizdir, bizim olacak" şeklinde slogan atan işçiler, ardından belediye önündeki bekleyişlerini sona erdirdiler. İşçiler, 19-21-23 Ekim tarihlerinde ihalelerin devam edeceğini belirterek, yine belediye önünde olacaklarını söylediler.

Aliğa PETKİM'de Sendikasızsız Çalıştırmaya Karşı Eylem

İzmir'in Aliğa ilçesinde PETKİM Tesisleri önünde toplanan Petrol-İş Sendikası Aliğa Şubesi üyeleri, PETKİM'de sendikasızsız işçi çalıştırılmasını protesto etti. Topluluk adına basın açıklaması yapan Petrol-İş Sendikası Aliğa Şube Başkanı, Petkim'de çalışan sendika üyesi 17 işçinin işten çıkarıldığını bildirdi ve "PETKİM'de işçilerin sendikasızsız, ucuz işgücüyle çalıştırılmasına göz yummayacağız" dedi. Topluluk, yapılan basın açıklamasının ardından dağıldı.

Onlarca Siyah Genç Gözaltı

ABD'nin Ohio eyaletinin Toledo kentinde, kendisini "Amerika'nın Nazi Partisi" olarak tanıtan bir grubun gösteri düzenlemesini protesto eden siyah gençlere Amerikan polisi saldırarak en az 65 siyahı gözaltına aldı. Olaylar, yaklaşık 25 ırkçı faşistin "kentteki beyazlara karşı siyah çetecilerin uyguladığı şiddeti" protesto etmek için Toledo şehir parkında izinli bir gösteri için toplanmasıyla başladı. Bu sırada toplanan yüzlerce siyah genç, bu gösteriyi protesto etmek istedi. Belediye Başkanı, şehirde olağanüstü hal ilan etti.

Rivienne'de Direniş Sürüyor

Rivienne Inter Tekstil işçileri, üç aydır alamadıkları ücretler ve ağır çalışma koşulları karşısında, 5 Ekim tarihinde iş bırakarak fabrika önünde direnişe geçti. 200 işçi, zorluklara ve patronun baskılarına karşı sürdürdükleri eylemlerini başarıyla sonuçlandıracaklarına inanıyor.

Direnişin ilk gününde fabrikanın su

ve tuvaletlerini kapatan patron, şimdi de elektriği kesti. Elektriğin olmadığı üç gün boyunca yaktıkları ateşle aydınlanmaya çalışan işçilere, en büyük desteği, yan taraflarında kurulu olan başka bir işletmeye ait şantiyenin işçileri yapıyor.

İberoamerika Zirve Toplantısı Küba ve Venezüella'ya Destek Gösterileriyle Kapandı

Salamanca'da yapılan XV. İberoamerika ülkeleri zirve toplantısı, Pazar günü yapılan gösteriler eşliğinde sona erdi. Yerel yetkililerin açıklamalarına göre 5 bin, yerel basına göre de 10 bin kişinin katılımıyla yapılan "Küba ve Venezüella'ya Destek Gösteri Yürüyüşü", Zamara kapısından şehir parkına kadar yürünerek gerçekleştirildi. Küba ve Venezüella bayrakları ile, "Amerika'nın ambargosunu kıracağız, emperyalizme karşı sosyalizm" pankartları arkasında alana gelen göstericiler, Amerika'nın Küba'ya uyguladığı insanlık dışı ambargonun kaldırmasını, Amerika'da ömür boyu hapis cezasına çarptırılarak en kötü koşullarda hapsedilen beş Küba vatandaşının serbest bırakılmasını ve Amerika'nın Venezüella'dan elini çekmesini istediler.

Salamanca'da bu gösteri yürüyüşü dışında; 5 bin İspanyol çiftçi, gün boyu yaptıkları gösteriler ile İspanya Hükümetinin tarım politikalarını protesto ettiler.

TÜPRAŞ Yine Uyardı

TÜPRAŞ ve PETKİM işçilerinin özelleştirme karşıtı eylemleri devam ediyor. TÜPRAŞ'ın Aliğa, Kırıkkale, Kocaeli ve Batman'da kurulu dört rafineri-

siyle Yarımca Petrokimya tesislerinde çalışan Petrol-İş üyesi işçiler, yarım gün iş bıraktı. TÜPRAŞ işçileri dün saat 12.00'ye kadar dolmuş, satış ve sevkiyatı durdurdu. Sabah saatlerinden itibaren Aliğa TÜPRAŞ rafinerisi önünde toplanan işçiler işbaşı yapmadı. Özelleştirmeye karşı siyasi iktidarı uyaran işçilere, Aliğa PETKİM işçileri de yarım gün iş bırakarak destek verdi.

Genel Grev Başarıyla Tamamlandı

Belçika'da son 12 yıldır ilk kez bir genel grev düzenlendi. Sol sendika FGFB tarafından 8 Ekim günü düzenlenen bir günlük genel grev, başarıyla sonuçlandı. Hükümetin erken emeklilik yaşını 58'den 60'a çıkarmak istemesinden ve çeşitli sosyal sigorta sorunlarından kaynaklanan uzlaşmazlığa çözümün gecikmesi üzerine FGFB greve gitti. Kamu taşımacılığı araçlarının durması nedeniyle ülke genelinde büyük trafik sorunları yaşandı ve kamu sektörü ve özel sektörde üretim ve hizmetler geniş ölçüde aksadı. Büyük mağazaların çoğunluğu kapılarını açamadı. Uluslararası demiryolu seferleri durdu, bazı havaalanları kapatıldı. Grev, medya sektöründe de etkili oldu. Greve Opel, Sappi ve BMW fabrikalarında çalışan işçiler de katıldı. Belçikalı emekçiler, 28 ekim'de bir genel grev daha pklanıyorlar.

AEG'de İşbirakma

İsveç tekeli Electrolux'a ait AEG'nin Nürnberg fabrikası işçileri, fabrikanın kapatılma planını durdurmak için 24 saatlik grev yaptılar. 5 Ekim günü yapılan greve katılımın çok yüksek olduğunu belirten IG Metall sözcüsü Jürgen Wechsler, işçilerin işyerlerini korumak için mücadeleye hazır olduklarını bildirdi. Fabrikanın kapatılmasıyla ilgili karar 24 Ekim'de yapılacak Denetleme Komisyonu toplantısında alınacak. IG Metall Başkanvekili, fabrikanın kapatılacak olmasının yalnızca Nürnberg'de çalışan 1750 işçiyi değil, yan sanayideki binlerce kişiyi de işsiz bırakacağını dile getirdi ve her şeye rağmen fabrikanın kapatılması halinde halka Electrolux mallarını boykot etmesi için çağrı yapılacağını ifade etti.

İnsanın Tüylerini Ürperten Bir Sömürü

Daha önceleri sözünü ettiğimiz Cross Jeans olarak bilinen firmanın işçileriyle görüştük. Bu görüşmemizde, insanların nasıl köle gibi çalıştırıldığını bir kez daha gördük. Onların yaşadıklarını sizlere aktardığımızda siz okurlarımız da görmüş olacaksınız.

Cross Jeans, bilindiği gibi bu isimle ticari faaliyet göstermektedir. Bu isim sadece kendi reklâmını yapabilmek için ve kendine pazar edinebilmek için kullandığı patent ismidir. Asıl ismi ise Şık Makas Giyim Sanayi Ticaret olarak geçerlidir. Tabii ki, burası bizi çok fazla ilgilendirmiyor, bizi asıl ilgilendiren yanı, buradaki işçilerin kanının son damlasına kadar nasıl emildiğidir.

Bir işçi arkadaşla yaptığımız sohbette konuştuklarımız, gerçekten de insanın tüylerini ürpertiyor ve sadece buradan bakıldığında bile, devletin sermayenin bir baskı aracı olduğunu görmeye yeterli oluyor. Şık Makas'ın zımpara bölümünde çalışan arkadaşımız, şunları aktarıyor: "Biz orada primle çalıştırılıyor. Yani bir pantolona bir fiyat biçiliyor ve günde şu kadar yapacaksın deniyor. Bu sayıyı çıkartamazsan, çıkartana kadar çalışacaksın, kaç saat çalıştığın önemli değil, sayıyı çıkartman önemli, istersen onüç saat çalış, istersen yarına içeri borçlu şekilde işe başla. Çünkü bu bölümde çalışanlar ya 13 saat çalışır ya da 11 saat çalışırlar yani ya 08:00 - 21:30 ya da 21:30 - 08:30 olarak çalışırlar. Özellikle yeni giren işçiler, onlara söylenen sayıyı üretmezler ve onlara orada çalışan patronun adamları olan amirlerimiz, 'bu senin işe yeni başlamandan kaynaklı, bugün içeriye borçlu olarak kalmış olabilirsin ama yarın veya öbür gün çok para kazanacaksın' şeklinde konuşurlar ve işçi ertesi gün içeriye bir daha borçlu kalır. Eline çok fazla bir şey geçmeyince işçi işten ayrılır. Onun içindir ki, bu bölümde sıkça işçi değişir yani burada sürekli bir devri-daim vardır." Evet, işçi arkadaş zımparayı böyle değerlendirirken yıkamayı da ele almak istiyor. "Yıkama bölümü hem iş olarak ağır hem de kazaların yoğun yaşandığı bir yer. Bu nedenle, bu bölüm de sürekli devri-daim içerisindedir. Burada çalışan arkadaşlarımız sürekli 8 saat çalıştığı için fazla mesai de alamazlar. Yani sadece asgari ücretle çalışırlar bu insanlar. Hem yoğun iş kazası, hem ağır sürekli devri-daim yaşıyor. Bir arkadaşımız makineye kolunu kaptırdı ve kolu bilek ve dirsek arasında birkaç yerinden kırıldı. Arkadaşımız bu olayla ilgili olarak işyerini mahkemeye verince işten atıldı ve açlığa terk edildi."

Sohbet sırasında, biz de "bunlardan başka bölüm yok mu" diye sorduk. Arkadaş "var" dedi ve başladı tekrar anlatmaya; ama o kadar etkilenmişti ki, bunları dinleyenler var mıymış diye kendi kendine sorduğunu yüzünden okuyabiliyordum.

"Ben size en kötü koşulda yaşananları öne alarak anlatıyorum. Çünkü unuturum diye korkuyorum. Lokal tişörtte çalışan arkadaşlarımız var ve insan lokalde çalışan arkadaşların durumunun ne kadar ağır olduğunu onlardan öğrenmeden önce, fabrikaların diğer bölümlerinde çalışan arkadaşlardan öğreniyor. Bu bölümde çalışan arkadaşlardan "yaşayan ölüer" diye söz ettiklerinde, ne anlatmak istendiğini insan, onlarla diyalog ku-

runca daha iyi anlıyor. Bu bölümün kullandığı birkaç kimyasal madde var ve bunların her biri yoğun bir kanserojen madde üretmektedir. Damar tıkanıklıkları, kas ağrıları, ağızdan, burundan kan gelmesi vb. bu arkadaşların ne kadar ağır koşullarda çalıştığını anlamamız için yetiyor da artıyor bile. Yukarıda da söylediğim gibi bazı kimyasallar var; permangrant, pikmen, reçi-ne bu kimyasalın birkaç çeşidi de kullanılmaktadır ve bazı kumaş boyaları. Ama kumaş boyalarını dikkate almak bile gerekmez. Diğerlerinin insan üzerindeki tahribatı düşünülürse, insan boyaları hiçe sayıyor. Bu arkadaşlardaki baş ağrılarını yaratan sorun ise ucuza mal edilmiş makinelerdir. Bunların takılı olduğu kabinler var. Kabinlerde çok güçlü olmasa da güçlü havalandırma var. Bu havalandırma; makinelere takılı olan pantolonlara tatbik edilen kimyasalların dışarı atulmasını sağlıyor. Çünkü bu kimyasallar sprey tabancası ile veriliyor. Havalandırma; kimyasalları dışarı atarken kabin önünde çalışan insanların vücudunu bu kimyasallarla sarıyor adeta. Bu insanlar aynı zamanda rüzgârın yarattığı elektriklenmenin ortasında kalıyorlar. Bu da, genelde omurilik ve omuz kemikleriyle birleşerek beyine kadar gidiyor. Daha önce de söylediğim gibi baş ağrısı yapıyor. Öyle bir ağrı ki, migren ağrısını aratmayan bir baş ağrısı. Bu kadarla da kalmıyor, bu elektrik bel fitiğma, ciğerlerin su toplanmasına ve daha birçok rahatsızlığa neden oluyor. Ne garip bir şey ki, hiç kimse tazminatını alamıyor. Her çıkanın tazminatı içeride kalıyor.

Burada aklıma gelmişken söyleyeyim, üretimde çalışan arkadaşların kullandığı tuvalette gazete bulunmuş ve sadece gazetenin bulunması ile şüphelendikleri banitta deyim yerindeyse, kimseyi bırakmamışlar. Ya bölüm içerisinde ya da başka bölümlere gönderilerek bant ekibi dağıtılmış ve yeni bir bant ekibi kurulmuş.

Diğer yandan bu bölümde insanların birbiri arasındaki diyalogu koparmak için bant başı, kalite kontrolcü diye bilinen patronun işçileri denetlemesi için bulundurduğu deyim yerindeyse ajanları var. Bunların temel görevi işçilerin arasındaki bağı koparmak. Bunun yanı sıra kimler birbirleriyle diyalog kuruyor ya da kimler sürekli bir araya geliyor; kontrol etmek ve jurnalle-mek."

İşte işçi arkadaşımızın söyledikleri bunlar. Onlara söylemek istediğimiz tek şey var: işçilerin kendi yaşam koşullarını düzeltmek için öncelikle kendi öz örgütüllüğümüz olan Devrimci İşçi Komiteleri'ni (DİK) her fabrikaya götürmemiz gerekiyor. Komitenin görevlerinden birisi, işçilerin kendi sorunlarını ele alarak işçileri bir araya getirmektir. Yani işçi dayanışmasıyla, gasp edilen haklarımızı geri almaktır. Elbette görevimiz sadece bununla sınırlı değildir. Devrimle sonuçlanmayan, kazanılmış her hak sistem tarafından geri alınmaya mahkûmdur. Onun içindir ki, DİK'in görevi işçileri devrime hazırlamak ve Leninist Parti öncülüğünde devrim yapmaktır.

**16. YILINDA LENİNİST SAFLARA!
YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ!**

Trakya'dan DİK'li Bir İşçi

VENEZÜELA:

Bolivarcı Devrim Gelişiyor

Bütün dünyanın gözü onun üzerine çevrilmiş durumda. Herkes merakla bir sonraki hareketinin ne olacağını bekliyor. Bu derece etkiyi, yıllar önce Fidel Castro yaratabilmişti ancak. Fidel Castro, BM kürsüsünde konuşurken bütün dünya pür dikkat onu dinliyordu.

Bu yıl Londra'da yapılan Birleşmiş Milletler toplantısına ABD'nin baskısıyla Castro yine çağırılmadı, ama yokluğu hissedilmedi dense yeridir; çünkü Venezüella devlet başkanı Hugo Chavez, kürsüden yaptığı 22 dakikalık konuşma boyunca, ABD emperyalizmini yerden yere vurdu. 5 dakikalık konuşma süresini aştığı için divan başkanı tarafından uyarılan Chavez, elindeki kâğıdı öfke ile savurarak, kürsüde ABD Başkanı George Bush'un 20 dakika konuşma hakkı varsa kendisinin de olduğunu söyledi. Chavez'in bu tavrı, BM Genel Kurulu'ndan alkış aldı. Bunun da ötesinde tüm dünyada ezilen ve sömürülen milyonlarca insanın sempatisini kazandı. Chavez, ezilen ve sömürülen milyonlarca insanın sesini BM Genel Kuruluna taşımıştı çünkü. Ve Chavez bunun-

la da sınırlı kalmadı; ABD'yi terörist bir devlet olarak nitelendirdi. Ve bir an önce, işgal ettiği Afganistan ve Irak'tan çekilmesi gerektiğini vurguladı. Chavez, ulusların kendi kaderlerini özgürce tayin etmesi gerektiğini söyledi. ABD'nin Venezüella'yı da işgal etmek istediğini, bunun için planlar hazırladığını belirten Chavez, bu konuda ellerinde güçlü, somut kanıtlar olduğunu açıkladı. "ABD, Irak'ı işgal etti ama Venezüella, Irak değildir" diyerek tehditlere pabuç bırakmayacaklarını da gösterdi. Chavez, BM'nin merkezinin ABD'den başka bir yere taşınması gerektiğini de sözlerine eklemeyi ihmal etmedi.

Bugün Venezüella, Chavez'de simgeleşen Bolivarıcı* bir devrim yaşıyor. Chavez, adeta bunu somutlamak istercesine Venezüella'nın adını Bolivarıcı Venezüella Cumhuriyeti olarak değiştirmiş durumda. Son dönemde Venezüellalıların dillerinden düşürmedikleri bir söz var. Diyorlar ki, "Bolivarıcı Cumhuriyet, eşitlik için mücadeleyi ediyor". Bu tamamıyla doğru bir tespit. Çünkü Chavez'in kendisi sık

sık Venezüella'yı sosyalist ekonomiye doğru götürme isteğini dile getiriyor. Chavez, buna "21. yüzyıl sosyalizmi" diyor. Henüz kavramın altı yeterince doldurulmamış olsa da sosyalizme yapılan vurgu önem taşıyor. "Yeni Tip Sosyalizm" dendiğinde, öncesine bir eleştiri olduğu anlaşılıyor; ama bu eleştirinin ne olduğu sistemli bir şekilde açıklanmıyor. Bunun nedeni, Chavez'in sosyalizme tanışıklığının henüz yeni olmasıdır. Zamanla taşların yerli yerine oturacağını ve Chavez'in tam bir sosyalist düşünceye ulaşacağını şimdiden öngörmek zor değil. Venezüella'da son birkaç aydaki gelişmelere bakarak söyleyebiliriz ki, Chavez ve Venezüella halkı iyi yolda. Bazılarının kendilerini Küba'yı taklit ediyor olmakla eleştirmesine kulaklarını tıkayarak, kendi doğru bildikleri yoldan, emin adımlarla yürümeye devam ediyorlar.

Chavez, 2001 yılında devlete, özel mülkiyete el koyma yetkisi veren bir yasa onayladı. Ve kısa bir süre önce en büyük petrol şirketlerinden biri olan, PVDSA'yı ulusallaştırdı; yani devlet mülkiyetine geçirdi. Bugün Venezüella'da birçok fabrika bizzat işçiler tarafından yönetiliyor. Chavez, durmaksızın işçilerin daha çok fabrikayı ele geçirmesi için çağırıyor. Tıpkı Zimbabwe'de Mugabe'nin yaptığı gibi köylüleri toprak işgaline teşvik ediyor. (Bu arada Mugabe ile de iyi ilişkiler geliştiriyor). Kır yoksullarına destek sunuyor. Burjuva sınıfı ile işçi sınıfı ve emekçiler arasındaki güç dengeleri henüz Chavez'in daha köklü tedbirler almasına olanak tanımıyor; ama Ocak ayında Porto Allegre'de yapılan Dünya Sosyal Forumu'nda Bolivarıcı Devrimin, bir sosyalist devrim olduğunu ilan ederek ni-

yetini açıkça ortaya koyuyor. Bunun karşısında burjuvazi rahatsızlığını dile getirmeden edemiyor. Fedecamaras İşverenler Federasyonu, işadamlarının hükümetinin azgelişmişlik ve kıtlıkla savaşı, toprak reformu vb. gibi konularda hükümetin yanında olduklarını, ama özel mülkiyete dokunulmaması gerektiğini söyleyerek korkusunu açıkça dile getirdi. Burjuvazi, her şeye razıdır, ama özel mülkiyetin kutsal mabedinin kapısının işçi ve emekçilere açılmasına, asla! Bu Venezüela'da bir iç savaşın kaçınılmaz olarak yaşanacağını gösteriyor. Burjuva sınıf hâlâ ekonomik olarak hakim durumda. Ve kaybettiği iktidarını ele geçirmek için mücadele ediyor. Bolivarcı Devrimin gelişiminin kendi sonunu hazırlayacağını, sosyalizme yönelen Venezüela halkının burjuva özel mülkiyete son vereceğini görüyor. Burjuva sınıf savaştan yenilgiyi kabul etmeyecek, ayrıcalıklarından kendi isteğiyle vazgeçmeyecektir. Emperyalizmin desteğiyle Bolivarcı Devrimi durdurabilmek için her yola başvuracaktır. Ama tüm gelişmeler ne yaparlarsa yapsınlar Chavez önderliğindeki devrimin gelişimini engelleyemeyeceklerini, iç savaşı kazananların Venezüela'nın işçi ve emekçi halkları olacağını gösteriyor.

Chavez, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetine doğru yeni adımlar atmaya sürdürüyor. Daha yenilerde ülkenin en büyük yiyecek şirketlerinden birinin topraklarına el koydu. Bunların yanı sıra Chavez, en fazla net anti-emperyalist tutumuyla göz dolduruyor. Kendisini, ABD halkından değil ama Bush yönetiminin nefret eden bir devrimci olarak tanımlayan Chavez, Venezüela'nın uluslararası rezervlerini ABD bankalarından çekmek suretiyle bu nefreti pratik tavırlarıyla da gösteriyor. Elbette bu nefret karşılıksız kalmıyor. ABD'li uzmanlar, Chavez'i Latin Amerikalı gerilla gruplarını desteklemekle suçluyorlar. Geçtiğimiz aylarda Amerikalı bir papaz olan Pat Robertson açıkça Chavez'e bir suikast yapılmasını istedi ve Venezüela devlet başkanına yapılacak suikastın savaştan "daha ucuz" olacağını söyledi. Elbette bu ucuz politikalar Chavez'in gözünü korkutmadı. "ABD yönetimi insanlık için bir tehdittir. Amerikan halkının, insanlığı bu tehditten kurtaracağına eminim" diyen Chavez, açıkça meydan okudu. Pat Robertson, daha sonra sözlerini geri aldı ama ABD'li burjuvaların gerçek niyetini de ele vermiş oldu.

Hatırlanacaktır, ABD 2002 yılında CIA eliyle Chavez'e karşı bir hükümet darbesi örgütlemişti. Ardından petrol şirketleri üretimi durdurmuş ve Venezüela ciddi bir kriz yaşamıştı. Ama halk, çok geçmeden bu darbeye cevap vermiş, milyonlarca insan karşı devrimcilerin üzerine yürüyerek Chavez'e sahip çıkmıştı. Bunun üzerine Chavez yeniden görevinin başına iade edilmek zorunda kalmıştı. Bu ABD nezdinde, emperyalizme atılmış ciddi bir şamardı. Halk, kendisini sosyalizm yolunda yürüten liderine sahip çıkmış, karşı devrimi, devrimin gücüyle yıkmış, yerle bir etmişti. Böylece Venezüela halkı 21. yüzyılda, tercihini sosyalizmden yana yaptığını gösteriyordu. Sosyalizm yönünde atılan adımlar halkın desteğini kazanmış, Chavez halkın kahramanı olmuştu. Sonrasında yapılan devlet başkanlığı seçimlerini %90 gibi bir oyla kazanan Chavez, yerini sağlamlaştırdı.

Bütün bu süreç boyunca kuşkusuz Chavez'in en büyük destekçisi, yoldaş Küba halkı ve komünist önder Fidel Castro

oldu. Chavez sık sık Fidel için "benim en iyi arkadaşlarımdan biri" diyor. Onun birçok özelliğine hayran olduğunu söylüyor. Bunları, cesaret, yiğitlik, örnek olma, 40 yıldan fazla zamandır ambargo ve sabotajlara rağmen devrimi sürdürme, 80'ine merdiven dayamış olmasına rağmen yaşam dolu oluşu olarak sıralıyor. Fidel gibi dünyada ve kendi ülkesinde gelişen olaylara bu kadar hâkim bir liderle tanışmadığını, Fidel'in kendisini sürekli halkın sorunlarını çözmeye adanmış olduğunu söylüyor.

Bugün Küba ve Venezüela birbirlerini her konuda destekliyorlar. Venezüela Küba'ya, özellikle Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra fazlasıyla ihtiyaç duyduğu petrolü veriyor. Bu şekilde Venezüela ABD'nin Küba'ya yönelik ambargosunu da deliyor. Küba ise Venezüela'ya doktorlarını gönderiyor. Ve kendi deneyimlerini aktarıyor. ABD güdümlü FTAA (Amerikalılar Serbest Ticaret Anlaşması)'ya karşı çıkan Venezüela, Bolivarcı Alternatif Ticaret Anlaşması'nı hayata geçiriyor. Buna göre Küba ile petrol, madencilik, sanayi alanında derin işbirliğine gidiyor. "Serbest Ticaret"e karşı "eşit ve adil ticaret"i hayata geçiriyor. Venezüela, Küba'ya dönük ambargoyu kırarak bir "örnek" yaratıyor ve ABD'yi saldırganlaştıran şeylerin başında da bu geliyor.

Değinden geçmeyelim, Venezüela'da güçlü sayılabilecek bir komünist partisi var. 1931'de Komünist Enternasyonalin Venezüela Seksiyonu olarak kurulan Venezüela Komünist Partisi, varolan hükümette yer alıyor ve Chavez'in politikalarını destekliyor.

Devrimci Bolivarcı Hareketinden gelen Chavez'in, önümüzdeki süreçte nasıl bir yol izleyeceğini bütün bu iç ve dış faktörler birlikte belirleyecektir. Ama şimdiden şunu söylemek zor değil. Venezüela'nın tüm dünyada sempati yaratan lideri, sosyalizmin çekiciliğine kendisini kaptırmıştır. Ve tüm gelişmeler bunun sadece, onun tercihi olmadığını bütün Venezüela halkının bu yola girdiğini gösteriyor.

* **Bolivarcılık:** Güney Amerika'nın kuzeyinde yaygın olan siyasi düşünce. Adını, kendisi bu coğrafyada bağımsızlık mücadelesine adanmış Simon Bolívar'dan alıyor. Simon Bolívar, 19. yüzyılda İspanya'ya karşı bağımsızlık mücadelesine önderlik ediyor. Bugünkü anlamı, Latin Amerika ülkelerinin emperyalizme karşı mücadelesi olarak belirginleşiyor. FARC dâhil birçok örgüt, Simon Bolívar'ın devrimci fikirlerinden esinlendiklerini söylüyorlar.

“Yaşanılabilir Bir Dünya Yaratmak İçin..”

Sosyal yıkımın her geçen gün daha fazla insanı sarstığı günümüz koşullarında bizler de Antep DİK olarak çalışmalarımıza hız kesmeden devam ediyoruz. Özellikle yaşadığımız bu açlık ve yoksulluk koşullarının bir yok oluşa varmadan, sömürü düzeninden nasıl kurtulacağımızı Antep işçi ve emekçilerine anlatmaya devam ediyoruz.

En son olarak da 8 Ekim 2005 cumartesi akşamı duvar yazılamaları gerçekleştirdik. Yazılamalarımız, Kürt halkına yönelik son dönemde artan operasyonların, linç girişimlerinin, katliamların karşısında mücadele etmeye, işçi ve emekçileri, 16. mücadele yılına giren Leninist Parti'nin saflarında mücadele etmeye çağırın bir içeriğe sahipti.

“Kürt Halkına Kalkan Elleri Kıracağız, Devrimci İşçi Komiteleri”, “16. Yılında Leninist Saflara” sloganlarımızı ve birçok DİK imzasını Antep'in işçi ve emekçi semtlerinden biri olan Düztepe'de ana cadde üzerindeki duvarlara yazdık. Özellikle son dönemde çok alışkın olmadıkları yazılamalar, Antep işçi ve emekçileri arasında olumlu bir etki yarattı. Eylemlerimiz daha da yoğunlaşarak devam edecektir. Yaşanılabilir bir dünyayı yaratma mücadelesinde bütün işçi sınıfını Devrimci İşçi Komitelerinde örgütlenmeye ve sermayeye karşı amansız bir kavgaya davet ediyoruz.

ANTEP DİK

“Bu Düzeni Yıkıp Sosyalizmi Kuracağımıza İnanıyorum”

Merhaba Yoldaşlar. Ben 18 yaşında henüz lise 1'e giden bir öğrenciyim. Türkiye ve Kürdistan'daki milyonlarca genç gibi sömürülen bir ailenin çocuğuyum. Hayatın ekonomik zorluklarından dolayı sömürü ve patron tokadıyla henüz 8 yaşındayken tanışmak zorunda kaldım. Hayatımın en önemli yıllarında iyi eğitim görmem gerekirken hayatımın 10 yılı boyunca sermaye sahiplerinin kasalarını doldurmak zorunda kaldım. Bir yandan zar zor bu yaşıma kadar eğitimimi tamamlamak için koştururken geriye kalan bütün vaktimde de çalıştım ve hayatım hala bu şekilde devam ediyor. Biz bu ülkede emeği sömürülen milyonlarca genç insanlarız. Eğer bizler bu hayata boyun eğsek ve bu iğrenç düzene sessiz kalırsak, kendimiz gibi çocuklarımızı da sermayeye köle yaparız. Eğer bütün baskılara rağmen bilinçli ve örgütlü bir toplum, kimsenin ezilmediği sömürülmediği ve üç kuruşa talim etmediği bir hayat yaratarsak kimse çocuğunu 8 yaşında çalıştırmak zorunda kalmaz. Çocuklarımız daha bilinçli daha özgür bir toplum içerisinde yaşarlar. Nasıl ki bu dünyayı suyuyla, taşıyla toprağıyla yaratan ve yaşatan bizlersek, kimsenin ezilmeyeceği kimsenin yoksul kalıp hor görülmeceği bir dünya yaratmak da bizim elimizdedir ve ben bu düzeni yıkıp sosyalizmi kuracağımıza inanıyorum ve bu onurlu savaş için emeğini satmak zorunda kalan bütün insanları bu onurlu mücadeleye davet ediyorum. Sonunda zafer savaşın emekçilerimizin olacak.

YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM
Adana'dan DÖB'lü Bir Öğrenci

ÖZGÜRLÜĞÜN VE KURTULUŞUN YOLUDUR DEVRİM!

Kapitalizmin bugün geldiği aşamada insan maki-

nenin bir parçası olarak görülüyor. Kapitalistler emeğin değerini bilmezler, bilmek istemezler. Emeğin ücreti olamaz, satın almaya kimsenin gücü yetmez. Gün geçtikçe nefretimiz, öfkemiz daha da artıyor faşizme, kapitalizme, emperyalizme karşı. İnsanların kanının, kan emici böcekler tarafından sömürülmesine. Bunun için kapitalist sistemin yok edilip, yerine insanların insanca yaşadığı sosyalizm için mücadelemizi büyütmemiz gerekiyor.

Zor bir yolu seçtik. Kimse kolay bir şekilde saltanatını terk etmez, rahatları bozulur. Saltanatını bırakmaya çağrı için faşizme karşı silah başına geçmek bir zorunluluktur. Bunun başka bir çözümü yoktur. Özgürlüğün ve emeğin kurtuluşudur devrim... Kapitalizm kendi mezarını kazmaktadır. Yakın bir süreçte toprağın altına gömülüp gidecektir. Ve bir daha yeryüzüne çıkamayacaktır. Mücadelemiz bireysel olmayıp, toplumsal bir mücadelemizdir. Her şey yerli yerinde olmalı ve biz bir kırılcı büyük bir devrim ateşine çevirmeliyiz.

Hiçbir engel bizleri yıldırılmaz. Devrim mücadelesine karşı olan bütün engelleri aşıp geldik bugüne. Onun için bir seçim yapmamız gerekiyor:

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

İzmir'den Bir Mücadele Birliği Okuru